

Lê Quang sưu tầm

Mẹ

Quà tặng của Thượng đế

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

*Tình thương yêu
của Mẹ*

- Khi 1 tuổi, Mẹ cho ăn và tắm cho bạn, còn bạn thì khóc cả đêm.
- Khi 2 tuổi, Mẹ tập cho bạn đi những bước đầu tiên, khi đi được thì bạn lại bỏ chạy ra xa mất lúc Mẹ gọi.
- Khi 3 tuổi, Mẹ nấu cho bạn những món ăn với tất cả tình yêu thương thì bạn đáp lại bằng cách hất chén đĩa xuống sàn nhà.
- Khi 4 tuổi, Mẹ đưa cho bạn những cây bút chì màu, bạn lại dùng chúng để bôi trét và vẽ bậy khắp nơi.
- Khi 5 tuổi, Mẹ mặc áo đẹp cho bạn đi chơi còn bạn lại tìm cách lẩn lè trên đất bẩn.
- Khi 6 tuổi, Mẹ dẫn bạn đến trường, còn bạn cứ mãi cần nhân: "Con không đi học đâu!"
- Khi 7 tuổi, Mẹ mua cho bạn nhiều đồ chơi để rồi bạn lại vứt chúng lẩn lóc khắp nơi.
- Khi 8 tuổi, Mẹ mua cho cây kem, bạn ăn làm chảy kem ướt hết vạt áo.
- Khi 9 tuổi, Mẹ nhờ cô giáo dạy đàn cho bạn còn bạn thì luôn phụng phịu và miễn cưỡng tập đàn.

- Khi 10 tuổi, Mẹ cả ngày lái xe đưa bạn đi hết nơi này đến nơi khác vui chơi cùng bạn bè. Mỗi khi tới nơi bạn nhảy ra khỏi xe mà chẳng bao giờ ngoái đầu nhìn lại mẹ.
- Khi 11 tuổi, Mẹ đưa bạn và bạn bè của bạn đi xem phim, bạn lại đi chọn chỗ ngồi cách Mẹ mấy dãy ghế để gần bạn mình hơn.
- Khi 12 tuổi, Mẹ dặn bạn đừng xem TV quá nhiều, còn bạn thì đợi cho đến khi Mẹ rời khỏi nhà liền mở TV xem cho thỏa thích.
- Khi 13 tuổi, Mẹ nói: "Để Mẹ cắt tóc cho con," bạn trả lời: "Mẹ không có khiếu thẩm mỹ".
- Khi 14 tuổi, Mẹ đóng tiền cho bạn đi trại hè một tháng, còn bạn lại quên, chẳng hề viết cho Mẹ một tấm thiệp từ chỗ nghỉ hè.
- Khi 15 tuổi, Mẹ đi làm về và mong bạn ôm hôn, còn bạn thì đóng chặt cửa ở trong phòng riêng.
- Khi 16 tuổi, Mẹ khuyên bạn để tâm học hành tạo dựng tương lai, còn bạn thường xuyên đi chơi mỗi khi có cơ hội.
- Khi 17 tuổi, trong khi Mẹ mong chờ một hồi âm điện thoại quan trọng thì bạn ôm điện thoại trò chuyện với bạn bè suốt buổi.

- Khi 18 tuổi, Mẹ đã rơi lệ vui mừng trong ngày lễ tốt nghiệp trung học của bạn, còn bạn thì ở lại vui chơi với bạn bè cho đến sáng hôm sau mới về nhà.
- Khi 19 tuổi, Mẹ đau lòng khi bạn muốn rời khỏi tổ ấm để muốn nhà ở riêng.
- Khi 20 tuổi, Mẹ hỏi bạn về người yêu, bạn trả lời: “Đó không phải là việc của Mẹ!”
- Khi 21 tuổi, Mẹ gợi ý về định hướng sự nghiệp trong tương lai, đáp lại bạn nói: “Con chẳng muốn giống như Mẹ!”
- Khi 22 tuổi, Mẹ dự lễ tốt nghiệp đại học của bạn; sau buổi lễ, bạn hỏi ngay: “Liệu Mẹ có thể trả tiền cho chuyến du lịch của con không?”
- Khi 23 tuổi, Mẹ đến thăm bạn, còn bạn luôn tìm cách tránh né vì cảm thấy gương ngùng trước bạn bè.
- Khi 24 tuổi, Mẹ gặp người yêu chưa cưới của bạn và nhắc nhở hai bạn về chuyện gia đình, bạn nhân nhó câu nhàu: “Thôi mà Mẹ!”
- Khi 25 tuổi, Mẹ giúp trả tiền đám cưới của bạn rồi mắt ngấn lệ, Mẹ và nói với bạn rằng: “Mẹ yêu thương con biết bao!”
- Khi 30 tuổi, Mẹ ước ao có cháu để bông bế, bạn trả lời Mẹ: “Thời nay mọi việc đã khác!”

- Khi 40 tuổi, Mẹ rủ bạn đi mừng sinh nhật bà nội của bạn, còn bạn trả lời: "Bây giờ con rất bận!"
- Khi 50 tuổi, sức khỏe của mẹ đã yếu dần, Mẹ muốn bạn thường xuyên đến chăm sóc, trong khi bạn đang mài mề tìm đọc cuốn sách: "Những gánh nặng cha mẹ phải chịu đựng khi nuôi con".

... Và rồi một ngày kia, Mẹ âm thầm nhắm mắt ra đi. Một cảm giác chưa bao giờ xảy ra với bạn trước đó: bạn như thấy sấm chớp nổ tung trong tim mình. Bạn đã mất hết cả một bầu trời yêu thương trong đời người...

Nếu Mẹ bạn vẫn còn ở bên bạn hôm nay, bạn đừng quên hãy yêu Mẹ hơn bao giờ hết nhé. Hãy về thăm mẹ trong trong tháng Năm này. Một lời nói yêu thương không thôi cũng chưa đủ để đáp lại tình thương yêu của mẹ dành cho mình đâu. Nếu Mẹ bạn không còn nữa thì hãy luôn tưởng nhớ đến tình yêu vô biên mà Mẹ đã dành cho bạn. Hãy nhớ luôn yêu thương Mẹ vì bạn chỉ có một người Mẹ duy nhất trong suốt cuộc đời mình.

Ca dao Việt Nam có câu:

*"Mẹ tôi như nhánh mạ gầy,
Hóa thân làm bát cơm đầy nuôi tôi".*

*"Giọt mưa đau ở mái nhà.
Mưa trong tình Mẹ hơn là trời mưa".*

Kinh Thánh: Sách Đúc Huấn Ca 3: 1-18 có dạy:

*"Ai yêu mến Cha mình, thì đến bù tội lỗi.
Ai thờ kính Mẹ mình, thì như người thu được
mặt kho tàng.
Vì của dâng cho Cha, sẽ không rơi vào quên lãng.
Của hiến cho Mẹ sẽ đến bù tội lỗi cho chính mình".*

*Hãy nói với Mẹ
là con yêu Mẹ lắm*

John bỗng thấy nước mắt trào ra trên má mình.
Anh quay người đi về chỗ đỗ xe rồi phóng xe
trở lại quây hoa lúc nãy, bảo bà bán hoa là để
anh tự tay mang hoa đến nhà mẹ mình.

Đã ba tuần nay John đánh xe đi ngót nghìn dặm đường để thăm các khách hàng của công ty mình ở rải rác khắp nơi, bây giờ anh đang sốt ruột mong chóng đến ngày được về với vợ con. Cũng chỉ còn mấy hôm nữa là đến ngày Lễ Bà Mẹ (Mother's Day, ngày chủ nhật tuần thứ hai của tháng Năm). Ngày này mọi năm John đều đi thăm cha mẹ, nhưng năm nay anh mệt quá, có lẽ sẽ không đi được, mặc dù anh đã đến thành phố quê hương mình.

Lúc trông thấy phía trước có một quầy bán hoa bên lề đường, John nảy ra ý nghĩ: "Mình phải gửi cho mẹ một bó hoa hồng thật đẹp mới được!". Anh đỗ xe lại và đi vào quầy. Anh thấy một chú bé đang nấn nỉ với người bán hoa: "Bà ơi, 6 đô la thì mua được mấy bông hoa hồng hở bà?" Người bán hoa trả lời: "Hoa hồng đắt lắm, 6 đô la thì chỉ mua được hoa tuy lip thôi, loại hoa này cũng đẹp chán, chắc là mẹ cháu cũng ưng đấy".

"Không, cháu nhất định phải mua hoa hồng cơ!", chú bé khẳng khái, "Năm ngoái mẹ cháu ốm nặng, nhưng cháu bận học nên không có thời gian chăm sóc. Bây giờ cháu chỉ muốn mua hoa hồng để tặng mẹ cháu, vì mẹ cháu chỉ thích loại hoa này thôi, bà ạ".

Bà bán hoa nhìn John, khè lác đầu. Câu nói của thằng bé khiến John xúc động, anh đưa mắt ra hiệu cho người bán hoa hiểu là anh sẽ trả tiền giúp chú bé.

"Thời vậy, cháu có thể dùng 6 đô la để mua được một tá hoa hồng", bà bán hoa nhẹ nhàng bảo. Thằng bé sung sướng nhảy cẫng lên. Nhận xong bó hoa, nó chạy biến ra ngoài. Niềm vui hồn nhiên của chú bé khiến John thấy mình bỏ tiền ra giúp nó thật xứng đáng.

John gửi tiền nhờ mang đến tận nhà mẹ anh một tá hoa hồng và dặn kỹ bà bán hoa nhớ đính lên bó hoa một tờ thiệp có viết câu "Vô cùng yêu mẹ! - John của mẹ".

Lúc ra khỏi quầy, John thấy lòng mình vui lâng lâng. Anh đánh xe đi qua hai khu phố thì gặp đèn đỏ ở một ngã tư, đành phải dừng lại. Lơ đãng nhìn ra ngoài, John bỗng thấy chú bé lúc này đang cắm hoa đi trên hè đường rồi rẽ vào cổng một nghĩa trang. Khi đèn xanh bật, anh cho xe đi qua ngã tư rồi đỗ lại gần cổng nghĩa trang. John xuống xe, lặng lẽ đi theo thằng bé. Một nỗi xúc động dâng lên trong lòng anh. Cuối cùng, anh thấy thằng bé đến trước một ngôi mộ nhỏ, nó quỳ hai chân xuống, trân trọng đặt bó hoa hồng lên mộ rồi bắt đầu thút thít khóc.

Trong khung cảnh yên tĩnh của nghĩa trang, John nghe thấy thằng bé vừa khóc vừa nói: “Mẹ ơi, ôi mẹ của con! Tại sao bao năm qua con chưa hề nói với mẹ là con vô cùng yêu mẹ nhỉ?... Thương để ơi, con cầu xin Người nói giúp với mẹ con là con vô cùng yêu mẹ. Người hãy đến với mẹ con và nói với bà là con yêu mẹ lắm lắm!”

John bỗng thấy nước mắt trào ra trên má mình. Anh quay người đi về chỗ đỗ xe rồi phóng xe trở lại quầy hoa lúc này, bảo bà bán hoa là để anh tự tay mang hoa đến nhà mẹ mình. Anh tự nhủ: mình nhất thiết phải trao bó hoa này đến tận tay mẹ và nói với mẹ là con yêu mẹ vô cùng!

Mẹ tôi

Mẹ tôi làm nghề nấu ăn để nuôi tôi ăn học. Một lần bà đến trường để kiểm tôi làm tôi phát nguơng. Sao bà lại có thể làm như thế với tôi? Tôi lờ bà đi, ném cho bà một cái nhìn đầy căm ghét rồi chạy biến. Ngày hôm sau, một trong những đứa bạn học trong lớp la lên: "Ê, tao thấy rồi. Mẹ mày chỉ có một mắt!".

Tôi xấu hổ chỉ muốn chôn mình xuống đất. Tôi chỉ muốn bà biến mất khỏi cuộc đời tôi. Ngày hôm đó đi học về tôi nói thẳng với bà: "Mẹ chỉ muốn biến con thành trò cười!".

Mẹ tôi không nói gì. Còn tôi, tôi chẳng để ý gì đến những lời nói đó, vì lúc ấy lòng tôi tràn đầy giận dữ. Tôi chẳng để ý gì đến cảm xúc của mẹ. Tôi chỉ muốn thoát ra khỏi nhà, không còn liên hệ gì với mẹ tôi. Vì thế tôi cố gắng học hành thật chăm chỉ, và sau cùng, tôi có được một học bổng để đi học ở Singapore.

Sau đó, tôi lập gia đình, mua nhà và có mấy đứa con. Vợ tôi là con nhà gia thế, tôi giấu nàng về mẹ của mình, chỉ nói mình mồ côi từ nhỏ. Tôi hài lòng với cuộc sống, với vợ con và những tiện nghi vật chất tôi có được ở Singapore. Tôi mua cho mẹ một căn nhà nhỏ, thỉnh thoảng lên vợ gửi một ít tiền về biếu bà, tự nhủ thế là đầy đủ bốn phận. Tôi

buộc mẹ không được liên hệ gì với tôi.

Một ngày kia, mẹ bất chợt đến thăm. Nhiều năm rồi bà không gặp tôi, thậm chí bà cũng chưa bao giờ nhìn thấy các cháu. Khi thấy một bà già trông có vẻ lam lũ đứng trước cửa, mấy đứa con tôi có đứa cười nhạo, có đứa hoảng sợ. Tôi vừa giận vừa lo vợ tôi biết chuyện, hét lên: "Sao bà dám đến đây làm con tôi sợ thế? Đi khỏi đây ngay!". Mẹ tôi chỉ nhỏ nhẹ trả lời "Ồ, xin lỗi, tôi nhầm địa chỉ!" và lặng lẽ quay đi. Tôi không thêm liên lạc với bà trong suốt một thời gian dài. Hồi nhỏ, mẹ đã làm con bị chúng bạn trêu chọc nhục nhã, bây giờ mẹ còn định phá hỏng cuộc sống đang có của con hay sao?

Một hôm, nhận được một lá thư mời họp mặt của trường cũ gửi đến tận nhà, tôi nói với vợ là phải đi công tác. Sau buổi họp mặt, tôi ghé qua căn nhà của mẹ, vì tò mò hơn là muốn thăm mẹ. Mấy người hàng xóm nói rằng mẹ tôi đã mất vài ngày trước đó và do không có thân nhân, sở an sinh xã hội đã lo mai táng chu đáo.

Tôi không nhớ được lấy một giọt nước mắt. Họ trao lại cho tôi một lá thư mẹ để lại cho tôi:

"Con yêu quý,

Lúc nào mẹ cũng nghĩ đến con. Mẹ xin lỗi về việc đã dám qua Singapore bất ngờ và làm cho các

cháu phải sợ hãi. Mẹ rất vui khi nghe nói con sắp về trường tham dự buổi họp mặt, nhưng mẹ sợ mẹ không bước nổi ra khỏi giường để đến đó nhìn con. Mẹ ân hận vì đã làm con xấu hổ với bạn bè trong suốt thời gian con đi học ở đây.

Con biết không, hồi con còn nhỏ xíu, con bị tai nạn và hỏng mất một bên mắt. Mẹ không thể ngồi yên nhìn con lớn lên mà chỉ có một mắt, nên mẹ đã cho con con mắt của mẹ. Mẹ đã bán tất cả những gì mẹ có để bác sĩ có thể thay mắt cho con, nhưng chưa bao giờ mẹ hối hận về việc đó. Mẹ rất hạnh diện vì con đã nên người, và mẹ kiêu hãnh vì những gì mẹ đã làm được cho con. Con đã nhìn thấy cả một thế giới mới, bằng con mắt của mẹ, thay cho mẹ...

Mẹ yêu con lắm.

Mẹ..."...

Chân Thiện Mỹ

“Tôi có thể nhìn con được không?”. Người mẹ hạnh phúc hỏi. Đón bọc tả lót gọn gàng trong cánh tay rồi nhẹ nhàng mở các nếp khăn để nhìn khuôn mặt nhỏ bé, người mẹ kinh hoàng.

Bác sĩ vội quay nhìn ra cửa sổ. Đứa bé sinh ra không có tai.

Thời gian đã chứng minh thính giác của đứa bé hoàn hảo. Duy chỉ có hình dáng bên ngoài của cậu bé không hoàn thiện.

Một ngày kia cậu bé từ trường chạy ào về nhà và lao vào trong đôi tay của người mẹ, nâng thờ dãi và biết rằng cuộc đời của cậu sẽ là chuỗi ngày đau buồn. Cậu bé nức nở: “Có đứa gọi con là đồ quái thai”.

Cậu bé lớn lên, đẹp trai, bắt chấp sự khiêm khuyệt. Một học sinh được bạn bè yêu thích, lẽ ra anh có thể làm lớp trưởng, thế nhưng chỉ vì đôi tai...

Tài năng thiên bẩm của anh lại phát triển, một tinh hoa về âm nhạc và văn chương.

“Con có thể hòa đồng với những thanh niên khác kia mà”, Mẹ anh đồng viên, nhưng đó chỉ là sự ân cần của trái tim người mẹ.

Cha anh đã liên hệ với một nhà phẫu thuật.

“Không thể làm gì được
ư? Tôi tin chắc tôi có thể
ghép đôi tai nếu mua được”.
Bác sĩ khẳng định. Sau đó là cuộc
tìm kiếm người có thể hy sinh đôi tai cho một
thanh niên trẻ.

Hai năm trôi qua.

“Con sắp vào bệnh viện đấy con trai ạ. Mẹ và
cha đã tìm được người tặng tai cho con. Nhưng đó
là một điều bí mật”. Người cha nói.

Cuộc giải phẫu thành công rực rỡ, và một nhân
vật mới nổi lên. Tài năng anh nở rộ xuất chúng,
cuộc đời ở trường trung học và đại học là những
chuỗi ngày hân hoan. Anh lập gia đình và làm
công việc ngoại giao.

“Nhưng con cần phải biết!”, anh van nài cha.
“Ai đã tặng cho con quá nhiều như thế? Con không
bao giờ có thể đền đáp xứng đáng cho người ấy”.

“Cha cũng tin là con không thể”. Người cha
trả lời, “nhưng giao kèo bắt buộc con không được
biết... đúng hơn là chưa được biết”.

Nhiều năm trôi qua với điều bí mật của họ,
nhưng ngày ấy vẫn đến... Một trong những ngày
tối tăm nhất chưa từng có trong đời đứa con. Anh
cùng cha đứng nghiêng mình trước quan tài người
mẹ. Dịu dàng và chậm rãi, người cha đưa tay vén

mái tóc dài màu nâu dày để lộ ra... đôi tai không còn của người mẹ.

“Mẹ đã nói rằng mẹ hạnh phúc khi không bao giờ cắt tóc”, ông thì thào “Và không ai có thể nghĩ mẹ bớt đẹp đi phải không?”

... Vẻ đẹp thật sự không nằm trong dáng vẻ bên ngoài, mà ở bên trong trái tim. Chân giá trị không nằm trong những gì hữu hình mà nó tồn tại trong những cái vô hình. Tình thương yêu thật sự không nằm trong những việc đã làm, đã được biết đến, nó hiện hữu nơi những gì đã thực hiện trong thầm lặng.

*Nghĩa vụ
và sự yêu thương*

Nghĩa vụ có thể bắt người ta xây dựng một ngôi nhà nhưng chỉ có sự yêu thương mới làm cho ngôi nhà đó trở thành một gia đình.

Nghĩa vụ có thể làm nên một bữa ăn tối, nhưng sự yêu thương sẽ là gia vị cho bữa ăn ngon hơn.

Nghĩa vụ có thể viết được rất nhiều thư, nhưng sự yêu thương còn kèm theo một chuyện vui, một bức tranh nguệch ngoạc hình chiếc kẹo.

Nghĩa vụ làm người ta khó chịu nếu công sức của mình không được chú ý. Nhưng sự yêu thương giúp người ta cười nhiều và thấy mình được trả ơn ngay trong chính việc mình làm.

Nghĩa vụ có thể pha một cốc sữa, nhưng sự yêu thương sẽ thêm vào đó một chút ngọt ngào.

Nghĩa vụ bắt bạn phải hi sinh nhưng sự thương yêu mang đến cho bạn sự bình yên.

Nghĩa vụ bắt buộc ta phải làm, phải biết. Nhưng sự yêu thương giúp ta biết quý trọng những gì ta đang có, sẽ có và sắp có.

*Đơn giản hãy gọi
người là Mẹ*

Có một đứa bé sắp chào đời. Nó bèn hỏi Thượng đế:

- Họ nói ngày mai Người sẽ đưa con xuống trần gian, nhưng làm sao con sống nổi ở đó khi mà con quá nhỏ bé và bất lực như thế này?

Thượng đế đáp:

- Trong số những thiên thần, ta đã chọn cho con một người. Thiên thần của con sẽ đợi con và sẵn sóc con chu đáo.

Đứa bé lại nài nỉ:

- Nhưng này, con không phải làm việc gì ngoài ca hát và vui cười hạnh phúc chứ?

Thượng đế đáp:

- Thiên thần của con sẽ hát cho con nghe và cũng sẽ tươi cười với con mỗi ngày. Con sẽ cảm nhận được tình thương của người dành cho con và con sẽ thấy rất hạnh phúc.

Đứa bé lại hỏi:

- Và làm sao con có thể hiểu được khi họ nói chuyện với con bằng một ngôn ngữ mà con chưa hề biết đến?

Thượng đế trả lời:

- Thiên thần của con sẽ nói với con bằng những ngôn từ nhẹ nhàng và đẹp đẽ nhất mà con chưa từng được nghe, đồng thời với sự nhẫn nại và cẩn trọng, thiên thần của con sẽ dạy con biết nói.

- Con nghe nói chốn trần gian lắm kẻ xấu xa. Ai sẽ bảo vệ con?

- Thiên thần của con sẽ hộ trì con ngay cả khi điều đó đe dọa đến tính mạng của người.

- Nhưng con sẽ rất buồn vì không còn được nhìn thấy Ngài nữa.

- Thiên thần của con sẽ luôn nói với con về Ta, và dạy con cách thức quay về với Ta dù rằng Ta luôn cận kề con.

Vào giây phút đó, ở nơi thiên đường ngập tràn an lạc nhưng người ta vẫn có thể nghe thấy những tiếng gọi vang vọng từ cõi thế, và đứa bé vội vàng hói Thượng đế:

- Thưa Ngài, nếu con phải đi ngay bây giờ, xin hãy cho con biết tên thiên thần hộ mạng của con.

- Tên của người không quan trọng, con chỉ đơn giản gọi người là "Mẹ".

Tình yêu người Mẹ

Ở một xứ sở nọ có hai bộ tộc luôn xảy ra chiến tranh. Một bộ tộc ở vùng đồng bằng và một bộ tộc ở vùng núi cao. Một hôm, bộ tộc ở vùng núi bắt ngờ tấn công xuống đồng bằng. Họ không những cướp bóc của cải mà còn bắt đi một đứa trẻ. Mặc dù biết rất khó khăn để có thể tìm lại được đứa trẻ nhưng dân làng vẫn quyết định cử những người đàn ông can đảm nhất đi tìm đứa trẻ.

Những người đàn ông lên đường, họ tìm kiếm trên các dãy núi nhưng những ngọn núi sừng sững ngăn cản bước chân của họ. Sau một thời gian, những người này quyết định ra về.

Trong lúc chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc thì bất ngờ một người đàn bà từ trên núi chạy xuống mang theo đứa bé trong tay. Những người đàn ông ngạc nhiên hỏi: "Làm sao mà chị có thể vượt qua những dãy núi cao mà ngay cả những người khỏe mạnh như chúng tôi phải bó tay". Và người đàn bà đã trả lời: "Vì nó không phải là con của các anh".

Người Mẹ

Câu chuyện xúc động về cậu bé 2 tuổi Roma Agaphonov và mẹ cậu, câu chuyện này lan truyền khắp những căn nhà gỗ ở miền Kemerovo (Siberia) xa xôi của nước Nga.

Ngày hôm đó nhà Roma có tiệc. Đến tối, rượu cạn, mẹ của Roma là Lena được gọi đi mua thêm rượu. Cửa hàng nằm cách nhà chỉ một quãng đường. Roma khăng khăng đòi đi theo mẹ, được mẹ mặc thêm áo ấm, áo khoác, mang tất và đôi mũ len. Còn Lena thì chỉ choàng thêm một áo khoác mỏng, cứ thế lao ra đường - "cửa hàng ngay đây thôi mà? - có chặc lưới. Mặc dù ngoài trời là -30 độ C.

Mua rượu xong, Lena bỗng con chạy về và khi chỉ còn cách nhà chừng 30m, Lena rết cồng và té, rồi không thể ngồi dậy. Những chai rượu cô vừa mua nằm ngay đó, trong túi xách.

Ở nhà, mọi người say khướt lăn ra ngủ, không ai nhớ tới Lena và cậu bé Roma. Cho đến 8 giờ sáng hôm sau, anh trai Lena mới phát hiện hai mẹ con. Ấy là khi anh ta bước ra đường và nghe tiếng ú ớ yếu ớt vang ra từ một đống tuyết.

Đêm đó lại có một cơn bão tuyết quét qua, Lena và con bị vùi trong một lớp tuyết. Các bác sĩ ở trạm

y tế kể: khi người ta bóc được họ ra, đứa bé đã mờ sáng. Lena tắt thở từ lâu.

Cha của Roma khóc ngất, chỉ còn biết lấy chính thứ nước cần đáng nguyên rửa đó xoa ấm đôi chân không còn cảm giác của con.

- Cậu bé ở ngoài trời ít nhất là chín giờ và nhập viện ở thân nhiệt không thể tưởng tượng được: 24 độ C, trong khi giới hạn sinh học là 28 độ C - các bác sĩ kể tiếp.

- Chúng tôi đã tính tới việc cưa chân em - bác sĩ điều trị ở Trung tâm chăm sóc sức khỏe thợ mỏ Roman Litvinenko cho biết.

- Trong trường hợp các mô bị lạnh hóng cấp 4 như thế này thì dường như không còn cách lựa chọn nào khác. Vậy mà vẫn có điều kỳ diệu. Hôm chủ nhật tức ngày thứ ba điều trị, khi thay băng, chúng tôi thấy chân em đông đậy. "Sống, chân sống rồi!

- Các cô y tá reo lên. Cậu bé đã cười trở lại, chơi với đồ chơi, và cứ lấy điện thoại (đồ chơi) alô về cho mẹ...

Sinh thời, Lena không phải là bà mẹ gương mẫu. Vậy mà người mẹ ấy đã lập được kỳ công cuối cùng - trút hơi tàn của mình sưởi ấm cho con suốt đêm đông.

Con yêu Mẹ...

Con gái tôi, Amanda mới 4 tuổi nên nó chỉ mới biết những điều sơ đẳng. Một ngày kia, nó đọc lâu lâu những chuyện nhỏ nhặt mà nó biết: một cộng một bằng hai; nếu ta pha màu vàng với màu xanh dương, ta sẽ được màu xanh lá cây; chim cánh cụt không thể bay được... Cứ thế, nó đọc liu lo.

Cuối cùng, nó dừng lại, nói với tôi bằng vẻ mặt rất tự hào: “Mẹ, con biết hết mọi thứ rồi!”.

Tôi làm như tin lời con bé, nhưng sau đó tôi lại tủm tỉm cười một mình khi nghĩ về những điều mà một đứa trẻ lên 4 không thể biết được. So với gần 30 năm sống trên cuộc đời của tôi, thì 4 năm tuổi của bé chẳng là gì. Tôi cảm thấy có thể biết chắc chắn tất cả những điều bé biết.

Một ngày nọ, khi tôi chải đầu cho bé xong, tôi nói với bé: “Mẹ yêu con, Amanda ạ!”. Bé trả lời: “Con cũng yêu mẹ nữa!”. Tôi gheo bé: “Nhưng mẹ yêu con nhiều hơn!”. Mắt Amanda sáng lên: “Mẹ, con yêu mẹ nhất!”.

Tôi tiếp: “Mẹ yêu con còn hơn dãy núi lửa kia!”- tôi sử dụng một câu thông dụng khi nói về tình cảm gia đình của những người đất nước tôi. “Nhưng con yêu mẹ dài hơn từ đây đến Trung Quốc”. Nó biết đến nước Trung Quốc như những người hàng xóm của chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu nói những câu mới: “Con yêu mẹ hơn bơ đậu phộng”. “Mẹ yêu con hơn cái tivi”. “Con yêu mẹ hơn thối kẹo sing-gum”.

Đến lượt tôi, tôi quyết định giành chiến thắng cuối cùng bằng cách lấy vật lớn nhất: “Thôi nào, mẹ yêu con còn hơn cả vũ trụ! Nhưng lần này Amanda vẫn có vẻ chưa chịu thua.

Tôi thấy nó suy nghĩ, và cuối cùng, Amanda nhớ nhẹ: “Mẹ à, con yêu mẹ còn hơn bản thân con nữa”. Tôi im bật, chết lặng người và lòng tràn ngập niềm hạnh phúc vì câu nói chân thành của con gái tôi.

Cho đến lúc này, tôi cứ nghĩ rằng mình biết nhiều hơn con. Tôi cho rằng con tôi biết cái gì thì tôi cũng biết cái đó. Nhưng tôi đã không biết được điều này. Đứa con gái 4 tuổi của tôi hiểu về tình yêu sâu sắc hơn người mẹ 28 tuổi của nó. Và do đó, nó yêu thương tôi còn hơn chính bản thân nó!

Ôi! Tình mẹ, mối tình không ai quên được.

V. Hugo

*Khi Mẹ tưởng rằng
con không nhìn thấy*

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ treo bức vẽ đầu tay của con lên tường phía trên đầu tủ lạnh, con bỗng muốn vẽ thêm nhiều bức tranh khác nữa.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ cho chú mèo vô chủ ăn, con hiểu rằng yêu thương đồng vật là một điều tốt.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mẹ làm món bánh mà con ưa thích, con bỗng hiểu rằng những việc bình thường làm nên điều kỳ diệu.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy nụ hôn tạm biệt mẹ dành cho con trước khi ngủ, là lúc thuyền con giương buồm nhẹ lướt trên biển mơ của làn gió yêu thương.

Khi mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy mắt mẹ ngấn lệ, con hiểu rằng đời cũng mang đến nhiều niềm đau nhưng nước mắt sẽ làm vơi đi sầu khổ.

Có những lúc mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy, nhưng thực ra con lại thấy thật nhiều... Và con muốn cảm ơn tất cả những gì mẹ đã làm khi mẹ tưởng rằng con của mẹ không nhìn thấy.

La Me

Có một cô gái nhỏ đang đi trên đường với một chồng báo trên tay, chợt cô thấy một người đang bê chiếc hộp, bên trong là những con mèo nhỏ. Vốn rất yêu động vật, cô liền bước lại.

- Những con mèo dễ thương quá! Bác mang chúng đi đâu vậy?

Người đàn ông nhìn cô:

- Chúng... chết cả rồi cháu ạ!

Cô bé, với đôi mắt mở to như không tin vào điều đó, cúi xuống nhìn những con mèo bé nhỏ đang nằm im, mắt nhắm nghiền trong hộp rồi run run hỏi:

- Sao chúng... chết há bác?

- Mẹ của chúng chết rồi, bác đã rất cố gắng nhưng không nuôi nổi.

Cô gái lặng im, nhè nhẹ đưa tay vuốt bó lông mềm mại của những con mèo bất động. Chợt cô thấy một con đang động đậy, rất yếu ớt. Cô reo to lên vui mừng:

- Con mèo này còn sống bác ơi! Cháu thấy nó vừa động đậy.

Người đàn ông nhìn vào hộp.

- Thế à?... Nhưng chắc rồi nó cũng chết thôi.

- Không nó sẽ không chết đâu... Hay bác... bác cho cháu đi, cháu sẽ chăm sóc nó, nó sẽ sống...

- Không được đâu cháu ạ. Không có mẹ chăm sóc rồi nó cũng chết thôi.

Cô gái ngẩng lên nhìn người đàn ông, rồi cô mở túi chia ra cho ông ta xem một cái thẻ nhỏ trên có hai chữ to màu xanh: Xa Mẹ. Mắt cô chột rơm rớm lệ:

- Cháu... cháu cũng xa mẹ từ nhỏ...

*Thư của Thượng đế
gửi cho phụ nữ*

Ta cho phép người đàn ông say giấc để anh ta không quấy rầy sự sáng tạo và để ta có thể kiên trì hoàn thiện vẻ ngoài của người...

Từ một mảnh xương, ta tạo ra người. Ta chọn phần xương sườn, dùng bảo vệ cuộc đời người đàn ông, bảo vệ trái tim và lá phổi của anh ta, phần xương nâng đỡ anh ta - đúng nghĩa với điều người phải làm. Ta tạo hình ra người, một cách hoàn hảo và xinh đẹp. Đặc điểm của người là một cái xương sườn, mạnh mẽ lẫn yếu đuối và móng vuốt. Người phải bảo vệ phần móng vuốt nguyên thủy nhất trong người đàn ông - đó là trái tim anh ta. Trái tim là trung tâm của người đàn ông, lá phổi cho anh ta hơi thở.

Khung xương sườn sẽ bị gãy trước khi trái tim bị hủy hoại. Nâng đỡ người đàn ông như khung xương sườn nâng đỡ cơ thể. Người không được lấy ra từ chân - phần ở dưới anh ta, người không được lấy ra từ đầu - phần ở trên anh ta. Người được lấy ra từ bên cạnh, để người luôn bên cạnh và sát cánh với anh ta.

Người là thiên thần hoàn hảo của ta, cô gái nhỏ xinh đẹp của ta. Người sẽ trở thành người phụ nữ lộng lẫy, thông minh. Đôi mắt ta sẽ nhìn thấy đức hạnh chứa đầy tim người. Đôi mắt người đẹp.

Đôi môi người sẽ đáng yêu
làm sao khi nói những lời
nguyên cầu. Lỗ mũi người
quá hoàn hảo. Đôi bàn tay người
thanh nhã để được chạm vào. Người rất đặc biệt
bởi người là phần mở rộng của ta. Đàn ông tượng
trung cho vẻ ngoài của ta - đàn bà tượng trưng cho
cảm xúc của ta. Cả hai tượng trưng cho toàn bộ
Thương đế.

Vì thế, người đàn ông hãy cư xử tốt với người
phụ nữ. Yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, bởi vì cô ấy
móng manh. Làm tổn thương cô ấy, anh làm tổn
thương ta. Làm đau đớn cô ấy, chính là anh đang
hủy hoại trái tim mình, trái tim của cha anh, trái
tim của cha cô ấy.

Còn người đàn bà, hãy khiêm nhường cho anh
ấy thấy quyền năng của cảm xúc ta đã cho người.
Trong sự điếm đạm nhã nhặn, hãy chứng tỏ sức
mạnh của người. Trong tình yêu, hãy cho anh ta
thấy, người là chiếc xương sườn bảo vệ phần bên
trong của anh ta.

Bạn đã biết người phụ nữ đặc biệt đến thế nào
trong mắt của Thương đế?

Trái tim người Mẹ

Tôi ngồi trên cái ghế ọp ẹp dành cho thỉnh giả với máy quay video trên vai và dòng lệ nóng trào lên trong mắt tôi. Đứa con gái mới sáu tuổi của tôi đang đứng trên sân sân khấu, bình tĩnh, hoàn toàn tự chủ, và đang hát với tất cả tấm lòng. Tôi bồn chồn và vô cùng xúc động. Tôi đang cố không bật khóc.

“Hãy nghe, bạn có nghe âm thanh, những trái tim đang đập ở xung quanh bạn?”. Con bé hát.

Khuôn mặt bé nhỏ tròn trịa của nó quay về phía ánh sáng, một khuôn mặt nhỏ thân thương và quen thuộc, và thật không giống với những nét mảnh mai của tôi. Đôi mắt của con bé - đôi mắt thật khác so với đôi mắt của tôi - nhìn về phía khán giả với sự tin tưởng tuyệt đối. Nó biết là nó được yêu mến.

“Trong thung lũng hay ngoài đồng bằng, mọi nơi quanh ta, nhịp đập trái tim đều như nhau”.

Khuôn mặt của mẹ để con bé nhìn vào tôi từ trên sân sân khấu. Đôi mắt của một người đàn bà trẻ đã một lần nhìn thẳng vào tôi nay đang nhìn xuống khán giả. Những đường nét mà con bé đã thừa hưởng từ mẹ đẻ của mình - đôi mắt hơi xếch về phía dưới, và đôi má hồng hào bụ bẫm mà tôi muốn hôn không dùng.

“Đen hay trắng, đỏ hay nâu, đó là trái tim của một gia đình của một con người... đã ra đi, đã ra đi,” con bé kết thúc.

Khán giả như vỡ òng lên. Tôi cũng vậy luôn. Tiếng hoan hô như sấm động trong căn phòng. Tất cả chúng tôi đều đứng lên để cho con bé biết rằng chúng tôi yêu nó đến từng nào. Con bé mỉm cười; nó đã biết. Và bây giờ thì tôi bật khóc. Tôi cảm thấy hạnh phúc và may mắn biết bao được làm mẹ của con bé. Nó đã cho tôi biết bao niềm vui đến mức trái tim tôi đau nhói.

Trái tim của một gia đình của một con người... trái tim của lòng dũng cảm đã chỉ đường cho chúng ta đi khi chúng ta lạc lối... trái tim đã đưa những con người xa lạ lại gần nhau với mục đích đơn giản: đây là trái tim của mẹ con bé đã chỉ cho tôi. Từ nơi sâu thẳm nhất của lòng mình, con bé đã nghe được mẹ của mình. Đó là trái tim của lòng dũng cảm xuất phát từ tình yêu vô điều kiện. Cô ta là một người đàn bà đã có thể tặng cho đứa con của mình một điều mà không ai khác có thể làm được: có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trái tim con bé đập thật gần tôi khi tôi ôm hôn nó và nói với nó rằng nó đã biểu diễn thật tuyệt vời. Nó run nhẹ trong vòng tay tôi và nhìn lên tôi. “Sao mẹ lại khóc hả mẹ?”

Tôi trả lời nó, "hạnh phúc vì con và những gì chính con đã làm" Tôi có thể thấy được chính mình vươn ra và ôm lấy con bé không chỉ với vòng tay của mình. Tôi ôm con bé với tất cả tình yêu không chỉ cho riêng tôi, mà cho cả người đàn bà đẹp và dũng cảm đã quyết định sinh nó ra đời, rồi quyết định trao nó cho tôi. Tôi đã mang tình yêu của cả hai người... người mẹ đã sinh ra nó với tình yêu để san sẻ, và người đàn bà với vòng tay tràn đầy tình yêu... cho nhịp đập trái tim của cả hai chúng tôi.

*Món quà
cuối cùng của Mẹ*

Tôi đang ở trong một đám tang của một người bạn lớn mà tôi yêu quý nhất - chính là mẹ tôi. Cuối cùng thì mẹ cũng thua trong trận chiến đấu dài ngày với căn bệnh ung thư. Mà tôi thì mới 18 tuổi. Nỗi đau quá lớn đến mức nhiều khi tôi cảm thấy bản thân cũng không thở được nữa.

Mẹ là người vỗ tay to nhất khi tôi chơi trong các giải thể thao của trường. Mẹ cầm một hộp khăn giấy ngồi ôm tôi vào lòng để lắng nghe và lần đầu tiên trái tim tôi như muốn tan vỡ. Mẹ an ủi tôi khi bố mất. Mẹ giúp tôi mua sách ôn thi đại học, và tất cả những điều ước của mẹ là dành cho cuộc sống của tôi.

Hầu hết mọi người đều buồn bã rời khỏi nhà thờ khi đám tang gần kết thúc, nên không ai để ý tôi ngồi một mình một góc. Tôi đi đâu cũng là cùng với mẹ, nấu cơm cho mẹ, giúp mẹ đi lại, đưa mẹ đến bác sĩ. Bây giờ công việc của tôi đã hết, và tôi chỉ có một mình.

Tôi nghe tiếng của nhà thờ mở ra phía sau lưng mình. Tiếng những bước chân vội vã. Một thanh niên hốt hải chạy tới, nhìn quanh và ngồi xuống cạnh tôi. Mặt anh ta cũng có vẻ rất đau buồn. Và bắt đầu sụt sịt.

- Xin lỗi, tôi đến muộn - Anh ta lúng túng giải thích mặc dù tôi chẳng cần sự giải thích nào cả. Sau

vài tiếng sut sýt nữa, anh ta ghé vào tôi hỏi thăm:
"Tại sao người ta cứ gọi cô Mary là Margaret?"

- Bởi Margaret là tên của mẹ tôi! - Tôi cũng nói
thăm lại - Chẳng ai gọi mẹ tôi là Mary cả!

Tôi tự hỏi là sao người này không ngồi ra một
chỗ khác khi nhà thờ còn rất nhiều chỗ trống. Tại
sao anh ta cứ xen vào những khoảnh khắc cuối
cùng của tôi và mẹ. Mà thật ra người lạ mặt này là
ai mới được?

- Không, nhất định là không đúng rồi! - Anh ta
khẳng định. Một vài người còn lại trong nhà thờ
đã quay lại nhìn chúng tôi một cách tò mò. Nhưng
anh ta tiếp tục thì thầm

- Cô ấy tên là Mary. Mary Peters!

- Không phải, mẹ tôi không phải tên như thế!

- Đây có phải là nhà thờ Lutheral không?

- Nhà thờ Lutheral ở phố dưới kia mà!

- Ôi!

- Chắc chắn anh đến nhầm đám tang rồi, thưa
anh! - Tôi bắt đầu bực mình.

Một vài người cười khúc khích. Không khí trang
trọng của buổi lễ bị ngắt quãng bởi sự sơ suất kỹ
cục của chàng trai này. Tôi phải lấy tay ôm mặt,
tránh để người khác nhìn thấy tôi đang bật cười
vì anh chàng kia. Ánh mắt của mọi người đang đổ
hoe vì khóc bỗng đổ dồn vào chàng trai kia làm

tình huống càng trở nên hài hước hơn. Anh ta không biết nên cười hay nên khóc, lại nhìn xung quanh, và cố vẽ cũng biết rằng bây giờ bó ra ngoài thì càng kỳ cục hơn. Tôi nghĩ nếu mẹ tôi chứng kiến cảnh này thế nào mẹ tôi cũng phì cười.

Sau khi buổi lễ kết thúc, chúng tôi cùng đi ra ngoài. Chàng trai kia có vẻ vẫn còn nguơng, nói với tôi: - Thế nào rồi tôi cũng trở thành trò cười cho cả thành phố! Anh ta giới thiệu tên mình là Rick và đã nói rằng lỡ đám tang của một người quen. Sau đó anh ta mời tôi đi uống cà phê để xin lỗi vì tình huống trớ trêu mà anh ta đã gây ra.

Buổi chiều hôm đó bắt đầu một câu chuyện dài giữa tôi và chàng trai đến nhậm đám tang nhưng không nhậm chỗ. Năm năm sau, chúng tôi làm đám cưới tại nhà thờ ở ngoại ô. Lần này, cả hai chúng tôi cùng đến một nhà thờ, và đều đến đúng giờ.

Sau này, khi bất kỳ ai hỏi chúng tôi đã gặp nhau như thế nào, Rick luôn trả lời:

- Mẹ của cô ấy và cô Mary, người quen của tôi, đã giới thiệu chúng tôi với nhau! Từ trên thiên đường ấy!

Rick là món quà cuối cùng mẹ tặng cho tôi. Tôi biết rằng mẹ đã tặng tôi món quà có thể luôn ở bên cạnh tôi kể từ khi mẹ không thể...

*Lòng tốt của Mẹ
dạy con muốn tiếp tục sống*

George Washington, một trong những người anh hùng của nền độc lập Hoa Kỳ, thường được đề cao như là một người con chí hiếu.

Sau những trận chiến cam go nhất, giữa những công việc nặng nề của một nguyên thủ quốc gia, ông thường vào nhà thăm viếng và trò chuyện lâu giờ với người mẹ già.

Một hôm, ngạc nhiên về sự gắn bó của ông đối với mình, mẹ đã đặt câu hỏi như sau: "Tại sao con chịu khó mất hàng giờ như vậy để chỉ ngồi bên cạnh mẹ?"

Vị tổng thống vĩ đại của Hoa Kỳ đã trả lời như sau: "Thưa mẹ, ngồi bên cạnh mẹ để lắng nghe mẹ nói không phải là một việc mất thời giờ. Bởi vì, sự bình thản và lòng tốt của mẹ dạy con còn muốn tiếp tục sống".

Trước khi làm Mẹ

Trước khi làm mẹ – tôi ngủ đến khi nào tôi muốn và chẳng phải lo chuyện dậy muộn. Tôi chẳng bao giờ bị ngã vì đồng hồ chơi hay sợ quên lời những bài hát ru và cũng chẳng bận tâm nghĩ đến chuyện tiêm chủng.

Trước khi làm mẹ – tôi chẳng bao giờ bị nôn mửa do mệt mỏi. Tôi hoàn toàn kiểm soát được suy nghĩ của mình. Tôi ngủ ngon giấc trọn đêm.

Trước khi làm mẹ – tôi không phải giữ một đứa bé đang khóc thét để bác sĩ có thể kiểm tra... hay tiêm thuốc. Tôi chẳng bao giờ có được hạnh phúc chỉ với một nụ cười. Tôi không bao giờ thức dậy lúc nửa đêm để ngắm nhìn bé ngủ.

Trước khi làm mẹ – tôi chẳng bao giờ bồng một đứa bé đang ngủ trên tay chỉ vì không muốn đặt nó xuống. Tôi chẳng bao giờ tan nát con tim khi không chịu được cơn đau thể cho con. Tôi không biết rằng sẽ có một điều gì đó rất nhỏ nhoi có thể tác động đến cuộc sống của mình. Tôi không biết rằng tôi có thể yêu thương ai đó rất nhiều, nhiều hơn cả bản thân tôi. Tôi không biết rằng tôi lại thích được làm mẹ như thế.

Trước khi làm mẹ – tôi chẳng có được niềm vui, sự mãn nguyện khi được làm mẹ.

Và tôi đâu biết rằng đằng sau một người phụ nữ thành công... luôn là một gió quần áo bẩn.

Nơi tình yêu bất diệt

Vào một ngày nắng ấm áp, một thiên sứ trốn khỏi thiên đàng xuống trần gian dạo chơi. Thiên sứ đi lang thang trên những cánh đồng, vào các khu rừng, đến thôn quê và vào thành phố. Khi mặt trời sắp lặn, thiên sứ dang đôi cánh và tự nhủ: “Đã đến lúc ta phải về. Nhưng trước khi đi, ta phải tìm những ký vật cho chuyến đi của ta đến thế giới này”.

Nói đoạn, thiên sứ đi vào một khu vườn đầy hoa. Thiên sứ chọn những bông hoa hồng đẹp nhất kết thành một bó và nói, “Ta chưa bao giờ thấy thứ gì xinh đẹp và thơm như những bông hoa này. Ta sẽ đem chúng về thiên giới”.

Chợt thấy xa xa có một đứa trẻ với đôi mắt sáng long lanh và đôi má ửng hồng đang mỉm cười với mẹ, thiên sứ thốt lên, “Ồ, nụ cười của cậu bé còn dễ thương và xinh đẹp hơn cả đóa hoa hồng. Ta cũng sẽ mang về nụ cười trẻ thơ này”.

Rồi bỗng thiên sứ nhìn thấy tình yêu của người mẹ dành cho cậu bé đang trào dâng như dòng nước từ một con sông đang chảy vào núi và vào lòng cậu bé. Ngạc nhiên quá, thiên sứ trầm trồ, “Ồ, tình yêu của người mẹ là điều kỳ diệu nhất ta gặp trên mặt đất này. Ta cũng sẽ mang theo về”.

Thiên sứ cẩn thận đặt ba kỷ vật quý lên đôi cánh và bay về thiên đàng. Trước khi bước vào cổng, thiên sứ nghĩ, "Ta phải kiểm tra lại những kỷ vật mới được". Thiên sứ nhìn những đóa hoa hồng và thấy chúng không còn tươi xinh nữa; rồi nụ cười của bé thơ cũng phai nhạt dần. Cuối cùng, thiên sứ nhìn vào tình yêu của người mẹ, kỳ lạ thay, tình yêu đó vẫn còn nguyên vẻ đẹp tinh khôi. Thiên sứ để lại những bông hoa héo tàn và nụ cười phai nhạt của cậu bé, chỉ mang theo tình yêu của người mẹ. Thiên sứ gọi mọi người lại và nói rằng, "Đây là thứ duy nhất tôi tìm thấy trên trần gian mà vẫn giữ được vẻ đẹp trong suốt chặng đường về lại thiên đàng - đó là tình yêu của người mẹ".

*Bàn tay dong đưa vành nôi
là bàn tay thống trị toàn cầu.*

W.R.Wilce

Người đàn bà già danh

Tôi bắt đầu có bạn trai khi 18 tuổi. Lúc nào cũng vậy, mẹ luôn đợi cửa khi tôi đi chơi với bạn về rồi cả hai mẹ con cùng vào phòng tôi, ngồi lên giường và bắt đầu chuyện trò về cuộc hẹn hôm ấy. Ba tôi cũng thường đi ngủ vào giờ đó, nhưng ông vẫn nghe được tiếng rì rầm của hai mẹ con dù cửa phòng tôi đóng chặt. Ông hay căn nhắc về điều này với những câu đại loại như: “Bố hai mẹ con tinh nói tới sáng luôn hả? Đi ngủ đi em. Khi nào con nó lấy người ta em sẽ hối cho căn kè”.

Khi còn trẻ, ba là một diễn viên hài trong những chương trình tạp kỹ hài rẻ tiền. Khi những chương trình tạp kỹ lụi tàn thì giấc mơ làm diễn viên của ông cũng tan biến theo. Nhưng suốt nhiều năm nay, ông không bao giờ để lỡ cơ hội sáng tác, kể chuyện cười của mình. Ông thực hiện những số diễn riêng và dành dụm tiền để mua một căn phòng, rồi đến một ngôi nhà nho nhỏ ở Florida. Ba tôi là một người hòa đồng, dễ thân thiện và luôn luôn mỉm cười với mọi người.

Có lần vào dịp nghỉ cuối tuần, mẹ phải đi thăm một người bà con ở xa, còn tôi thì có cuộc hẹn với bạn trai. Tôi nói với ba rằng tôi sẽ không về trễ và ba không cần đợi cửa. Tối đó tôi về trễ hơn như đã hứa với ba. Lúc chúng tôi bách bộ từ trạm xe điện

ngâm về thì tôi nhắc thấy bóng ba đúng ngay cửa sổ nhà ở tầng ba. Tôi tiếp tục trò chuyện với bạn trai, cố phớt lờ ba vì lúc đó tôi cực kỳ bối rối. Tôi nhẹ nhẹ mở cửa bằng chìa khóa riêng rồi rón rén bước vào nhà. Cửa phòng ba mẹ đã đóng. "Tuyệt!", tôi tự nhủ chắc ba đã đi ngủ và cảm thấy nhẹ nhõm vì không cần giải thích với ông lý do vì sao tôi về trễ. Tôi mở cửa phòng mình, bước vào và muốn ngã lăn ra sàn vì ba đang ngồi trên giường tôi, mặc áo ngủ của mẹ và miệng nở nụ cười. Ông cuốn tóc lên, bắt chéo chân, một tay đặt trên gối, còn một tay chống hông và cất giọng cao the thé như của đàn bà:

- Chuyện hò hẹn ra sao con? Tụi con nói gì với nhau thế? Ăn tối ở đâu? Có xem kịch không? Con muốn gặp lại anh ta không? Anh chàng làm nghề gì vậy? Có tử tế với con không? Ba hi vọng đây là một chàng trai tốt há con!

- Ba à, ba phải hỏi từ từ và ít thôi, tụi con mới đi chơi với nhau có vài lần thôi mà - tôi trả lời.

- Ồ, ba chỉ muốn biết mọi chuyện mà hai mẹ con hay nói với nhau thôi.

Chúng tôi đã nói chuyện và cười đùa cả tiếng đồng hồ, và lần này thì đến lượt tôi là người phải nhắc:

- Đã đến giờ đi ngủ. Sáng mai nói tiếp ba há.
Bây giờ con mệt quá!

Ba ôm hôn tôi tạm biệt rồi nói: "Chúng ta phải
nhớ từng chi tiết để kể cho mẹ nghe khi mẹ về nhé
con. Có vậy thì mẹ mới cảm thấy lần này mẹ vẫn là
người trong cuộc... và có thêm ba nữa..."

Vết sẹo trên mặt Mẹ

Một cậu bé mời mẹ tham dự buổi họp phụ huynh đầu tiên ở trường tiểu học. Điều cậu bé sợ đã thành sự thật, mẹ cậu bé nhận lời. Đây là lần đầu tiên bạn bè và giáo viên chủ nhiệm gặp mẹ cậu bé và cậu rất xấu hổ về vẻ bề ngoài của mẹ mình. Mặc dù cũng là một người phụ nữ đẹp, nhưng bà có một vết sẹo lớn che gần toàn bộ mặt bên phải. Cậu bé không bao giờ muốn hỏi mẹ mình tại sao bị vết sẹo lớn vậy.

Vào buổi họp mặt, mọi người có ấn tượng rất đẹp về sự dịu dàng và vẻ đẹp tự nhiên của người mẹ mặc cho vết sẹo đập vào mắt, nhưng cậu bé vẫn xấu hổ và giấu mình vào một góc để tránh mắt mọi người. Ở đó, cậu bé nghe được mẹ mình nói chuyện với cô giáo.

Tôi tò mò một chút. "Làm sao chị bị vết sẹo như vậy trên mặt?" - Cô giáo của cậu hỏi.

Người mẹ trả lời, "Khi con tôi còn bé, nó đang ở trong phòng thì lửa bốc lên. Mọi người đều sợ không dám vào vì ngọn lửa đã bốc lên quá cao, và thế là tôi chạy vào. Khi tôi chạy đến chỗ nó, tôi thấy một xà nhà đang rơi xuống người nó và tôi vội vàng lấy mình che cho nó. Tôi bị cái xà đập vào và đến ngất xỉu nhưng thật may mắn là có một anh lính cứu hỏa đã vào và cứu cả hai mẹ con tôi".

Người mẹ chạm vào vết sẹo
nhấn nhúm trên mắt. “Vết
sẹo này không chữa được
nữa, nhưng cho tới ngày hôm nay,
tôi chưa hề hối tiếc về điều mình đã làm”.

Đến đây, cậu bé ra khỏi chỗ nấp của mình chạy
về phía mẹ, nước mắt lưng tròng. Cậu bé ôm lấy
mẹ mình và cảm nhận được sự hy sinh của mẹ
dành cho mình. Cậu bé nắm chặt tay mẹ suốt cả
ngày hôm đó.

*Hạnh phúc thay cho người nào được
Thượng Đế ban tặng cho một người mẹ hiền.*

La martine

Hộp bút chì cho Mẹ

Chuông điện thoại vẫn phồng reo vang. Giọng một phụ nữ xa lạ tự giới thiệu mình là mẹ một cậu bé bảy tuổi và bảo rằng bà đang cận kề với cái chết. Vị bác sĩ chữa bệnh khuyên bà hãy cân nhắc kỹ lưỡng trước khi quyết định nói sự thật đừng để đứa con của bà quá đau buồn. Bà ngó ý xin những lời khuyên. Tôi nói với bà là trái tim chúng ta thường “sáng suốt” hơn bộ óc và tôi nghĩ bà biết phải làm điều gì đó tốt đẹp nhất cho đứa con bà. Tôi mời bà tham dự buổi diễn thuyết của tôi về đề tài trẻ em đối phó như thế nào khi cảm nhận cái chết của người thân. Bà hứa sẽ đến dự.

Hôm diễn thuyết, tôi trông thấy một phụ nữ tiểu tụy xanh xao được hai người đàn ông dìu vào phòng. Tôi trình bày sự kiện trẻ em có thể giải quyết sự thật tốt hơn là từ chối nó, ngay cả sự khước từ nhằm tránh làm chúng tổn thương. Tôn trọng trẻ em nghĩa là không che giấu những buồn thảm trong gia đình mà phải kể hết cho chúng nghe. Vào giờ giải lao, bà loạng choạng bước về phía tôi, mắt đăm lẹ: “Điều đó xuất phát từ tận con tim! Tôi biết là mình phải kể cho con nghe sự thật!” Bà nói là sẽ làm điều ấy trong đêm đó.

Sáng hôm sau bà gọi điện đến. Tôi có thể biết rõ câu chuyện qua giọng nói nghẹn ngào. Đêm, khi

cả hai mẹ con cùng ở nhà bên nhau, bà đã đánh thức thằng bé dậy trước khi nói khẽ vào tai nó: "Derek, mẹ có chuyện muốn nói với con!". Cậu nhanh nhẩu cất lời bà: "Ồi! Mẹ yêu, mẹ định nói là mẹ sắp từ giã cõi đời phải không?". Bà ôm chặt cậu vào lòng, cả hai cùng nức nở, bà đáp: "Đúng vậy con ạ!". Vài phút sau, cậu bé đôi bước xuống đất. Cậu nói mình đã để dành sẵn cho bà một món quà. Đằng sau tủ ngăn kéo của cậu là hộp bút chì cũ. Bên trong chứa bức thư với dòng chữ nguệch ngoạc: "Tạm biệt mẹ thân yêu! Con luôn yêu mẹ".

Tôi không rõ đến bao lâu cậu bé mới hiểu được nỗi lòng người mẹ. Tôi chỉ biết hai ngày sau bà mẹ qua đời. Và hộp bút chì cùng bức thư đã nằm gọn trong hộp đựng nữ trang của bà.

Người Mẹ mùa của tôi

Nhận thức đầu tiên của tôi về mẹ là đôi tay của bà. Nhận thức ấy đến với tôi từ bao giờ, tôi chẳng nhớ được, nhưng cả đời tôi không sao quên được đôi tay ấy – đôi tay của mẹ tôi, một người mẹ mù loà.

Tôi vẫn còn nhớ lúc tôi ngồi tô màu một bức tranh bên bàn ăn. “Mẹ nhìn bức tranh của con đi”, tôi quay sang mẹ. “Con vừa mới vẽ xong”.

“Ồ, nó đẹp lắm!” Mẹ trả lời, tiếp tục công việc của mình.

“Không, mẹ phải nhìn bức tranh của con bằng chính tay mẹ cơ! Tôi nài nỉ. Mẹ đến bên tôi, tôi nắm lấy tay mẹ, cho những ngón tay của mẹ lướt chậm trên bức tranh. Tôi luôn cảm thấy vui thích khi thấy mẹ cảm nhận được bức tranh của tôi đẹp đến nhường nào.

Tôi chưa bao giờ lấy làm ngạc nhiên về cái cách mẹ cảm nhận mọi vật xung quanh bằng đôi tay ấy, khi mẹ đưa chúng vuốt ve khuôn mặt tôi hoặc những đồ vật mà tôi mang đến. Tôi cũng biết rằng bố sẽ nhận biết sự có mặt của tôi và mọi vật xung quanh bằng đôi mắt của bố; bà nội và những người khách đến nhà tôi cũng vậy. Dầu thế, tôi chưa bao giờ cảm thấy kỳ lạ khi biết rằng mẹ không sử dụng

đến đôi mắt như những người khác. Tôi vẫn còn nhớ cái cách mẹ chải tóc cho tôi. Đó ấy, mái tóc tôi rất dày. Mẹ đặt ngón cái bàn tay trái ngay giữa đôi chân mày của tôi, lần ngón trỏ của bà đến giữa đỉnh đầu của tôi. Sau đó, mẹ kéo chiếc lược từ ngón trỏ đến gập ngón cái, như thể mẹ đang kéo một đoạn thẳng từ hai điểm chuẩn ấy; mẹ muốn chia đôi mái tóc tôi để chải thành hai mái. Tôi chưa bao giờ phải thắc mắc gì về việc mẹ làm.

Nhiều bận, tôi té ngã khi chơi đùa, trở về nhà rên khóc rồi báo với mẹ rằng vết thương chảy máu. Cũng với đôi bàn tay ấy, mẹ dịu dàng rửa sạch vết thương rồi khéo léo băng bó cho tôi cẩn thận.

Thật chẳng may, tôi tình cờ phát hiện ra rằng cũng có một số vật mà đôi tay mẹ không nhận biết được. Tôi tìm thấy xác một con chim nhỏ nằm chết bên vệ đường trước cửa nhà. Tôi nhặt nó lên và mang vào nhà khoe với mẹ. “Mẹ xem con nhặt được cái gì nào. Tôi cầm tay cho mẹ chạm vào xác chim trong lòng bàn tay tôi.” “Cái gì thế con?” Luột nhẹ ngón tay trên xác con vật tội nghiệp, mẹ chợt run giọng hỏi lại một lần nữa. “Cái gì thế này?”

“Một con chim nhỏ đã chết. Tôi trả lời thật vô tư. Mẹ chợt giật bản mình, thét lên và rút nhanh tay lại. Mẹ quát bảo tôi lập tức mang xác con chim

ra ngoài, và cấm tôi từ đó trở về sau không được để cho mẹ chạm vào một vật như thế nữa.

Chưa bao giờ tôi có thể lường hết năng lực cảm nhận từ đôi tay, mũi và bàn tay của mẹ. Có lần, tôi ghé mắt vào bếp, thấy mẹ đặt một đĩa bánh bích quy lên bàn. Tôi lén vào, nhón tay lấy một cái bánh, liếc mắt dò xét phản ứng của mẹ. Mẹ không có phản ứng nào cả. Dĩ nhiên, chỉ cần không để mẹ chạm tay vào, chẳng có cách nào mẹ biết được tôi đang làm gì, tôi hi hửng nghĩ thầm trong bụng. Tôi đã không lường được thỉnh giác nhạy bén của mẹ. Ngay khi tôi lách qua người mẹ, mồm ngáp đầy bánh, mẹ chụp trúng tay tôi: "Karrey, lần sau nếu con muốn ăn bánh, hãy hỏi xin mẹ trước". Mẹ nghiêm giọng. "Con sẽ có được những gì con muốn, chỉ cần xin phép mẹ trước".

Tôi có một người anh, một người chị và một đứa em trai, không ai trong chúng tôi có thể lý giải được bằng cách nào mẹ lại biết đích xác, vào một thời điểm xác định, đứa con nào của mẹ đang làm một điều gì đó trong nhà. Có lần, anh tôi mang một con chó vô chủ về nhà, anh ấy lén lút đưa chó lên phòng mình. Chỉ một vài phút sau, mẹ đã lần bước lên lầu, mở cửa phòng anh ấy và yêu cầu mang chú chó ra khỏi nhà. Chúng tôi hết sức kinh ngạc, không hiểu vì sao mẹ lại biết được sự hiện diện của chú chó ấy trong nhà.

Bài học của Mẹ

Phần quan trọng nhất trong cơ thể của mỗi chúng ta là gì?

Đó là câu hỏi mà mẹ đã hỏi tôi lâu lắm rồi, và cũng đã nhiều lần lắm tôi tìm lời giải thích chưa xác đáng để thuyết phục được mẹ.

Khi còn là cô bé, tôi cho rằng đôi tai là quan trọng nhất vì chúng thật sự cần thiết để lắng nghe tiếng giảng bài của thầy giáo và những âm thanh xung quanh mình.

- Không phải như thế, con gái - mẹ nói - Rất nhiều người mất thính giác vẫn sống và làm việc được đó thôi.

Vài năm sau đó tôi cho rằng đôi mắt là câu trả lời hoàn hảo nhất, nhưng mẹ vẫn không đồng ý bởi, theo mẹ, nhiều người khiếm thị vẫn thành công trong học tập và công việc.

Thời gian trôi qua, tôi đã bắt đầu trưởng thành nhưng lời giải đáp cho câu đố của mẹ vẫn còn để ngỏ. Mẹ tôi sau đó cũng đã hỏi tôi vài lần nhưng những gì tôi nhận được từ mẹ là cái vuốt đầu an ủi và cái mỉm cười nhẹ nhàng.

Năm ngoái, ông nội tôi qua đời. Tất cả mọi người đều đau buồn và ai cũng khóc. Thậm chí bố tôi cũng khóc, và đó là lần thứ hai tôi nhìn thấy bố khóc. Trong ngày đưa tang ông, mẹ đến bên tôi

Mẹ - Quê tôi,
cái Thương đó

và nói: “Con đã biết phần nào là quan trọng nhất hay chưa?” Tôi thật sự bất ngờ khi mẹ hỏi vào lúc này, mặc dù tôi biết câu hỏi đầy ý nghĩa này của mẹ vẫn chưa được tôi giải đáp.

Mẹ nhìn khuôn mặt bối rối của tôi: “Câu hỏi này rất quan trọng. Nó cho con biết con vẫn đang tồn tại trong cuộc đời này. Mỗi câu trả lời trước kia của con đều không thỏa lòng mẹ nhưng hôm nay mẹ muốn con ghi nhớ bài học này”.

Mẹ nói trong nước mắt: “Đó là đôi vai?” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, mẹ tiếp tục: “Khi một người bạn hay một người yêu quý nào đó của con đau buồn, hoặc cần một điểm tựa để dựa đầu vào đó mà khóc. Và đôi vai của con sẽ giúp được họ. Mỗi người đều cần có một bờ vai của ai đó để khóc một vài lần trong cuộc đời. Mẹ chỉ hy vọng xung quanh con có đủ tình thương yêu và những bờ vai ấm áp để con có thể dựa vào mỗi khi con cảm thấy cần thiết. Điều quý giá nhất trong mỗi chúng ta không phải là chỉ nghĩ riêng cho bản thân chúng ta, mà là một sự cảm thông với những vết thương của những người xung quanh ta. Mọi người có thể quên những gì con nói... quên những gì con làm... nhưng mọi người sẽ không bao giờ quên được bờ vai của con đã từng gánh vác và chia sẻ những đau khổ và mất mát của họ.”

Con yêu Mẹ

Người mẹ mệt mỏi trở về từ cửa hàng sau một ngày làm việc, bà kéo lê túi hàng trên sàn bếp. Đang chờ bà là đứa con trai tên David lên 8 tuổi, nó đang kể lại những gì mà em nó đã làm ở nhà: "... lúc con đang chơi ngoài sân còn bố đang gọi điện thoại thì Tom lấy bút chì màu viết lên tường, lên chính tờ giấy dán tường mới mà mẹ dán trong phòng làm việc ấy! Con đã nói với nó là mẹ sẽ bực mình mà!"

Người mẹ than thở rồi nhướn lông mày: "Bây giờ nó đâu rồi?". Thế rồi bà bỏ hết hàng ở đó, sải bước vào phòng của đứa con trai nhỏ, nơi nó đang trốn. Bà gọi cả tên họ của đứa bé, mà ở các nước phương Tây, khi gọi cả tên lẫn họ như thế này là thường thể hiện sự tức giận. Khi bà bước vào phòng, đứa bé run lên vì sợ, nó biết sắp có chuyện gì ghê gớm lắm. Trong 10 phút, người mẹ mắng móa con, là bà đã phải tiết kiệm thế nào và tờ giấy dán tường đắt ra sao! Sau khi rên rỉ về những việc phải làm để sửa lại tờ giấy, người mẹ kết tội đứa con là thiếu quan tâm đến người khác. Càng mắng móa con, bà càng thấy bực mình, cuối cùng bà ra khỏi phòng con, trong lòng điên tiết!

Người mẹ chạy vào phòng làm việc để xác minh nỗi lo lắng của mình. Nhưng khi nhìn bức tường,

nước mắt bà bỗng ràn rụa. Nhưng gì bà đọc được như nhói lên trong lòng: "Con yêu mẹ", viên bên ngoài hình một trái tim!

Và giờ đây, thời gian trôi qua tờ giấy dán tường vẫn ở đó, y như lúc người mẹ nhìn thấy và với một cái khung ảnh bọc lấy nó.

Tương lai của con là công trình của mẹ.

Napoleon I

Nụ cười của người Mẹ

*K*hó có thể hình dung được một phụ nữ gầy gò với một chiếc xéng cùn dưới cái nắng như thiêu lại có thể đào ao nuôi cá được.

Ngôi làng nơi tôi được cử tới công tác nằm lọt trong một thung lũng vùng trung Zaire. Làng chỉ toàn những túp lều lá lụp xụp, dân chúng già trẻ lớn bé đều đi chân đất. Thế kỷ 20 dường như đã lướt qua và bỏ quên ngôi làng này. Ở đây thay cho diêm quẹt người ta dùng đá và bùi nhùi để lấy lửa.

Nhiệm vụ tôi được giao khi tới đây là giúp người dân tìm cách cải thiện chế độ dinh dưỡng. Người đầu tiên tôi gặp tôi là một phụ nữ. Chị ta cao và khẳng khiu như một cây củi. Tuy mới xấp xỉ 30 tuổi nhưng khuôn mặt chị khắc khổ nhăn nheo. Chồng chết, người phụ nữ này đầu tắt mặt tối nuôi ba đứa con. “Cô làm ơn chỉ cho tôi cách nuôi cá. Các con tôi cần có cá ăn, có áo mặc”, người phụ nữ khẩn khoản. “Được”, tôi đáp “Nhưng trước tiên chị phải đào ao”. “Sẽ có ao”, người phụ nữ đáp. “Chị làm cách nào để đào ao? Ở đây làm gì có xe xúc”, tôi nói. “Tôi dùng thứ này”, người đàn bà đáp và chia cho tôi xem chiếc xéng cùn.

Đào ao bằng xéng! Mà lại chỉ có một người làm! Tôi không tin là người phụ nữ này làm được. Bạn cứ tưởng tượng mà xem: đầu tiên, bạn phải

nhấn xẻng ngấp xuống đất cho tới tận cán, sau đó bẩy xẻng đất lên, hất (hoặc bốc, gánh hay bê tùy ý) xẻng đất đó ra xa ít nhất là 10m để đắp lên thành bờ ao. Kiến thức toán học cho tôi biết rằng, để đào được một cái ao cỡ nhỏ, bạn sẽ phải thực hiện ít nhất 50.000 xẻng đất đầy vun. Nếu không, bạn sẽ phải còng lưng đào gấp đôi. Con đường thoát khỏi nghèo nàn của một người phụ nữ Phi châu quả chẳng dễ dàng chút nào.

Đối với tôi, mỗi lần ghé qua kiểm tra công việc đào ao của người phụ nữ này là một lần tim tôi nhói đau. Dưới trời nắng như đổ lửa, chị vẫn miệt mài đào từng xẻng đất. Nhìn bàn chân gầy guộc, đen nhém và nứt nẻ của chị đập chiếc xẻng ngấp xuống đất, nhìn bộ váy áo vá chằng vá đụp của chị, nhìn ba đứa con chị ngồi núp nắng dưới mấy tàu lá chuối bị gió quạt toả tả, tôi cảm thấy mình như có lỗi. Một hôm, cảm lòng không nổi, tôi bảo: “Chị để tôi làm giúp xem sao”. “Ồ không, Sara. Công việc này quá nặng đối với cô”, người phụ nữ đáp. “Thì chị cứ nghỉ tay một lúc đi”, tôi nói. Chị ta nhún vai đưa cho tôi chiếc xẻng.

Tôi bắt đầu đào. Đạp xuống, hất lên. Tốt. Tiếp tục đạp xuống, hất lên. Tôi vừa làm vừa thầm đếm. Đường như công việc nặng nhọc không như

tôi tưởng. Vài phút sau, tôi bắt đầu thờ dốc, mắt tôi hoa lên trước ánh nắng mặt trời châu Phi. Mồ hôi ướt sũng áo. Ôi giá mà tôi đánh trần được như đám đàn ông thì tôi đã làm từ lâu rồi! “Thôi, cô để tôi làm”, người phụ nữ nói. “Không. Chị để tôi”. Phải, nếu tôi không ra tay, làm sao nói được dân làng? Đào chừng 20 phút, chân tay tôi rã rời không chịu nghe lệnh của tôi nữa. Nhưng tôi vẫn cố, dù ít dù nhiều. Chúng được một tiếng đồng hồ, tôi đành buông xẻng, ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc. Người phụ nữ nhặt lấy xẻng tiếp tục đào. Lắm lì không nói lấy một lời, nhưng tôi thấy rõ lòng quyết tâm của chị ta thật đáng nể.

Sáng hôm sau gặp lại, tôi thấy bàn tay người phụ nữ bồng rộp. “Chị nên nghỉ ít bữa kéo bệnh mắt”, tôi khuyên. “Không. Tôi phải đào xong cho kịp trước khi mưa xuống. Tôi quen rồi”, chị đáp. Cứ thế, ngày qua ngày, tuần nối tiếp tuần, chẳng mấy chốc đã là nửa năm. Cái ao đã thành hình, một chiều chừng chục mét, chiều kia gấp đôi. Mùa mưa xích đạo tuôn như trút nước. Thay vì phơi nắng, người phụ nữ lại lóp ngóp dưới mưa khơi muông cho nước chảy vào ao.

Tôi đã cùng chị run rẩy thả lúa cá đầu tiên xuống ao. Sáu tháng sau, chúng tôi mừng nhảy chân sáo reo hò như trẻ con bên bờ ao khi mẻ cá đầu tiên cân nặng 97 ký. Buổi trưa hôm đó, bên

bếp lửa trong căn lều
của mình, chị lẳng lã
ngắm ba đứa con bu lấy
mấy con cá nướng. Trên gương
mặt đen đui nhăn nheo nhưng đầy nghị lực của
chị, lần đầu tiên từ khi quen nhau tôi thấy thấp
thoáng một nụ cười.

Ơn đức của Cha Mẹ

- 1) Sinh: người Mẹ phải khó nhọc cưu mang hơn chín tháng, chịu sự đau đớn trong lúc đẩy thai nhi ra khỏi lòng mẹ.
- 2) Cúc: Nuôi dưỡng, nâng đỡ, chăm nom, săn sóc hài nhi cả vật chất lẫn tinh thần tinh cảm rất tự nhiên nhưng gần bó ân cần, nên khi Cha Mẹ nhìn con thêm hân hoan vui vẻ, bé nhìn Cha Mẹ càng mừng rỡ cười tươi.
- 3) Súc: Cho bú mớm, lo sữa nước cháo cơm, chuẩn bị áo xống ấm lạnh theo thời tiết mỗi mùa; trông cho con lần hồi biết cử động, điều hòa và nên vóc nên hình cân đối xinh đẹp.
- 4) Dục: Dạy dỗ con thơ động chân cất bước linh hoạt tự nhiên; biết chào kính người lớn, vui với bạn đồng hành; tập con từ câu nói tiếng cười hồn nhiên vui vẻ. Khi trẻ lớn khôn thì khuyên răn dạy dỗ con chăm ngoan, để tiến bước trên đường đời:

*“Dạy con từ thuở còn thơ,
Mong con lanh lợi, mẹ cha yên lòng.”*
- 5) Vũ: Âu yếm, nâng niu, vuốt ve, bế ẵm... để con trẻ vào đời trong tình cảm trìu mến thân thương.
- 6) Cố: Chăm nom, thương nhớ, đoái hoài, cố cặp con trẻ từ tấm bé đến khi khôn lớn, lúc ở gần cũng như lúc đi xa:

*"Con đi đường xa cách
Cha Mẹ bóng theo hình
Ngày đêm không ngơi nghỉ
Sớm tối dạ nào khuấy."*

- 7) Phúc: Giữ gìn, đùm bọc, che gió, chắn mưa, nằm uớt, hay Cha Mẹ quên mình chống đỡ những bạo lực bất cứ từ đâu đến, để bảo vệ cho con.
- 8) Phúc: Theo khả năng và tâm tình của trẻ mà uốn nắn, dạy dỗ, tìm phương pháp hướng dẫn trẻ vươn lên hợp tình đối với lẽ đạo, tránh cho con bị lôi cuốn bởi tiền tài áo vọng, vật chất và thị hiếu bên ngoài.
- 9) Trường: Lo lắng tận tình, đầu tư hợp lý, cho con học tập để chuẩn bị dần thân với đời; cố vấn cho con nên vợ thành chồng xứng hợp với gia phong, thế đạo dù không có chấp vấn đề "môn đăng hộ đối", nhưng vợ chồng so le về tuổi tác, trình độ sức khỏe và khả năng thu nhập tiền tài... cũng thiếu đi phần nào hạnh phúc lứa đôi, mà tuổi trẻ thường vì tiếng sét ái tình làm lu mờ lý trí, khi tình ngộ xem như chén nước đã đổ, khó mà lấy lại đủ!

*Xin thầy
hãy dạy cho con tôi*

Con tôi sẽ phải học tất cả những điều này, rằng không phải tất cả mọi người đều công bằng, tất cả mọi người đều chân thật. Nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết cứ mỗi một kẻ vô lại ta gặp trên đường phố thì ở đâu đó sẽ có một con người chính trực; cứ mỗi một chính trị gia ích kỷ, ta sẽ có một nhà lãnh đạo tận tâm. Bài học này sẽ mất nhiều thời gian, tôi biết; nhưng xin thầy hãy dạy cho cháu biết rằng một đồng tiền kiếm được do công sức lao động của mình bỏ ra còn quý giá hơn nhiều so với năm đồng nhặt được trên hè phố...

Xin thầy dạy cho cháu biết cách chấp nhận thất bại và cách tận hưởng niềm vui chiến thắng.

Xin hãy dạy cháu tránh xa sự đổ kỵ.

Xin dạy cháu biết được bi quyết của niềm vui chiến thắng thâm lắng. Dạy cho cháu biết được rằng những kẻ hay bắt nạt người khác nhất lại là những kẻ dễ bị đánh bại nhất...

Xin hãy giúp cháu nhìn thấy thế giới kỳ diệu của sách... nhưng cũng cho cháu có đủ thời gian để lắng lẽ suy tư về sự bí ẩn muôn thuở của cuộc sống: đàn chim tung cánh trên bầu trời, đàn ong bay lượn trong ánh nắng và những bông hoa nở ngát bên đồi xanh.

Xin giúp cháu có niềm tin vào ý kiến riêng của bản thân, dù tất cả mọi người xung quanh đều cho rằng ý kiến đó hoàn toàn sai lầm...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách đối xử dịu dàng với những người hoà nhã và cứng rắn với những kẻ thô bạo. Xin tạo cho cháu sức mạnh để không chạy theo đám đông khi tất cả mọi người đều chỉ biết chạy theo thời thế.

Xin hãy dạy cho cháu biết phải lắng nghe tất cả mọi người; nhưng cũng xin thầy dạy cho cháu biết cần phải sàng lọc những gì nghe được qua một tấm lưới chân lý để cháu chỉ đón nhận những gì tốt đẹp...

Xin hãy dạy cho cháu biết cách mỉm cười khi buồn bã, xin hãy dạy cháu biết rằng không có sự xấu hổ trong những giọt nước mắt.

Xin hãy dạy cho cháu biết che giấu những kẻ yếu thế và cẩn trọng trước sự ngọt ngào đầy cạm bẫy. Xin hãy dạy cho cháu rằng có thể bán cơ bắp và trí tuệ cho người ra giá cao nhất, nhưng không bao giờ cho phép ai ra giá mua trái tim và tâm hồn mình...

Xin hãy dạy cho cháu ngoảnh mặt làm ngơ trước một đám đông đang gào thét... và đứng thẳng người bảo vệ những gì cháu cho là đúng...

Xin hãy đối xử dịu dàng với cháu nhưng đừng vượt ve nuông chiều cháu bởi vì chỉ có sự thử thách của lửa mới tôi luyện nên được một con người cứng rắn. Xin hãy dạy cho cháu biết rằng cháu phải luôn có niềm tin tuyệt đối vào bản thân mình, bởi vì khi đó cháu sẽ luôn có niềm tin tuyệt đối vào nhân loại.

Đây quả là một yêu cầu quá lớn, tôi biết, thưa thầy. Nhưng xin thầy cố gắng hết sức mình, nếu được vậy, con trai tôi quả thật là một cậu bé hạnh phúc và may mắn.

Thư của Mẹ

Khi tôi 13 tuổi, gia đình dọn đến California. Tôi bước vào tuổi thiếu niên trong tinh thần "nổi loạn". Tôi luôn nóng nảy và muốn phản kháng với bất cứ điều nhỏ nhất nào mà cha mẹ tôi bảo ban. Như những đứa trẻ mới lớn khác, tôi vùng vẫy để thoát khỏi bất kỳ điều gì mà tôi không bằng lòng về thế giới với ý nghĩ mình là đứa trẻ "biết hết mọi chuyện, không cần ai bảo ban". Tôi từ chối tất cả những hành động yêu thương. Thật sự tôi phát cáu khi ai đề cập đến tình thương.

Một tối, sau một ngày đặc biệt chán nản, tôi vùi mình trong phòng riêng, đóng kín cửa và nằm lăn ra giường. Khi vùi đầu trên gối, tôi phát hiện dưới gối có một phong thư. Tôi lấy ra, trên thư ghi rõ "để đọc khi con một mình".

Vì lúc đó chỉ có một mình, không ai có thể biết tôi có đọc hay không nên tôi mở thư ra. Thư viết: "Con ơi, mẹ biết cuộc sống thật khó khăn, mẹ biết con đã thất vọng, chán chường và mẹ biết không phải chúng ta lúc nào cũng làm điều đúng. Mẹ biết rằng mẹ yêu thương con biết bao và dù con làm gì, nói gì cũng không thay đổi được tình thương mẹ dành cho con. Mẹ luôn bên con khi con cần chia sẻ và nếu con không cần cũng ổn thôi. Chỉ cần biết rằng dù con đi đâu, làm gì trong đời mình, mẹ

luôn yêu con và tự hào con là con trai của mẹ. Mẹ luôn bên cạnh con và yêu con, điều đó không bao giờ thay đổi. Mẹ của con”.

Đó là lá thư đầu tiên trong một chuỗi thư “để đọc khi con một mình”. Tôi chẳng đá động với ai về chúng mãi đến khi trưởng thành.

Bây giờ tôi đã đi khắp nơi trên thế giới để giúp đỡ mọi người. Một lần khi diễn thuyết ở Sarasota, Florida, cuối ngày học, một quý bà đã tìm đến tôi và tâm sự về những khó khăn của hai mẹ con khi không cảm thông được với nhau. Chúng tôi cùng đi dạo dọc bờ biển và tôi kể cho bà nghe về tình thương bất tử của mẹ tôi, về những lá thư “để đọc khi con một mình” của mẹ. Vài tuần sau đó, tôi nhận được một bưu thiếp bảo rằng bà đã viết lá thư đầu tiên cho con trai bà và để dưới gối.

Tối đó, khi đi ngủ, tôi đặt tay dưới gối và bồi hồi nhớ lại cái cảm giác thanh thản, khuấy khóa mỗi lần tôi nhận được thư của mẹ dưới gối.

Giữa những năm tháng hỗn loạn của tuổi niên thiếu, những lá thư của mẹ là điểm tựa vững chắc để tôi luôn tin rằng tôi được yêu thương dù bất cứ điều gì xảy ra. Trước khi ngủ, tôi luôn cảm ơn cuộc đời đã ban tặng cho tôi một người mẹ tuyệt vời, biết được tôi, cậu con trai “nổi loạn” bé nhỏ của bà, cần gì.

Ngày nay, khi gặp phong ba bão táp trong cuộc đời, tôi biết chắc ngay dưới gối nằm của mình là một điểm tựa vững chắc tình thương của mẹ - kiên định, vĩnh cửu, không điều kiện - sẽ lèo lái cuộc đời tôi.

Mike Stover

Yêu thương thật nhiều

Mẹ tôi không nói chuyện với cha tôi. Mẹ đã không nói với cha năm năm rồi, và vì thế cha tôi rất biết ơn mẹ.

Tôi đã khóc vào lần cuối cùng mẹ nói với cha. Tôi đã thấy cha mẹ nói chuyện với nhau dù tôi không nghe được lời. Cha thì thầm, mẹ cũng thì thầm. Bóng của hai người hiện lên trong ánh sáng khung cửa sổ ở cuối sảnh. Cha tôi vươn người về phía giường mẹ nằm, trán chạm vào trán. Tấm biển "Phòng Phẫu thuật" trên cánh cửa ở phía sau họ. Tay nắm chặt tay như thể họ đang nắm giữ trái tim của nhau. Như thể họ lần đầu tiên gặp nhau, như thể hai người tình bị ép phải xa nhau. Bị ép chia tay trong ngày của sống và chết. Họ phải quyết định cùng nhau, làm hay là chết. Làm và chết. Hai người đã sống cho nhau trong suốt bốn mươi năm qua. Mẹ tôi bị một chứng bệnh làm máu không đến được não. Trải qua ba năm, bệnh tật đã làm cuộc sống của mẹ xấu đi đến đáng sợ. Sự sống của mẹ có thể được kéo dài nếu cuộc phẫu thuật được tiến hành ngay. Đã có mười hai con người dũng cảm đi trước và chỉ có ba người thoát khỏi bệnh. Tôi đã chứng kiến cha mẹ mình suy nghĩ để đi đến quyết định, cả hai đều nguyện cầu trước cái chết. Mẹ tôi muốn sống, muốn làm thủ. Những vòng

xoáy, quay cuồng... Rồi sự an bình đến.

Chúng tôi biết mẹ đã dùng cảm như thế nào. Cả ba chị em chúng tôi tập trung quanh giường của mẹ trong bệnh viện và cảm thấy thời gian như đẩy chúng tôi tiến tới ngày định mệnh hôm sau. Chúng tôi mỉm cười với mẹ, bịn rịn khi chia tay, và chỉ mong câu "Chúc mẹ ngủ ngon" không phải là câu chia tay cuối cùng của chúng tôi với mẹ.

Cha đã thức cả đêm để cầu nguyện, những lời cầu nguyện của tình yêu. Thật đau đớn khi phải rời cha vào đêm đó, thật quá đau đớn khi nghĩ đến cha phải cô đơn một mình. Nhưng cha nói với chúng tôi rằng cha không cô đơn, ít nhất là vào đêm đó, cha đã có tình yêu của mình. Và bình minh tới. Chúng tôi tập hợp lại và cầu nguyện. Chúng tôi hôn mẹ, ôm cha và đi theo giường của mẹ cho đến khi chỉ có một người được phép đi tiếp bên cạnh.

Cha đã đi tiếp bên cạnh mẹ như cha vẫn luôn làm vậy. Hai người đã ở bên nhau trong suốt bao khó khăn. Mẹ mở cõi từ bé. Cha là thứ chín trong một gia đình nghèo.

Và họ đã tìm thấy trong nhau gia đình của mình. Chúng tôi, những đứa con rất được yêu thương. Chúng tôi được cha mẹ cho những gì

mà hai người đã không thể có thừa thiếu thời: an bình, giáo dục, đạo đức. Chúng tôi được sinh ra từ tình yêu.

Tôi thấy cha hôn mẹ và hai người rời nhau. Mẹ được đưa qua cánh cửa, một mình. Cha, lưng quay về phía tôi, đặt tay lên cánh cửa, cầu nguyện cho tình yêu nghị lực và hy vọng. Cha quay người và đi chậm chậm về phía tôi. Ánh bình minh chiếu sáng trên khuôn mặt cha và tôi nhận thấy tình yêu của cha sâu đậm đến chừng nào.

Tình yêu của sự hy sinh bản thân. Một tình yêu quá lớn tới mức ông ước mong mang hết cái đau cho mẹ, người đang phải chịu một mình.

Và dù ở giữa tình yêu của chúng tôi, cha vẫn cảm thấy cô đơn khi chúng tôi chờ mẹ tỉnh lại. Nhưng tháng ngày đầy nghi nan và trông chờ sự hồi phục.

Cuối cùng, dù mất tiếng nói nhưng mẹ đã thắng trong cuộc chiến vì sự sống. Mẹ đã không nói với cha năm năm rồi, và vì thế cha tôi rất biết ơn mẹ.

Và tôi đã bật khóc...

Tôi đã không bật khóc khi được biết con tôi là một đứa trẻ bị bệnh tâm thần. Tôi vẫn ngồi im và không nói gì khi vợ chồng tôi được thông báo rằng Kristi, đứa con hai tuổi của chúng tôi - đúng như chúng tôi đã nghi ngờ - thật sự bị chậm phát triển trí não.

"Cứ khóc đi," bác sĩ thân ái khuyên tôi. "Nó giúp tránh được các khủng hoảng về tâm lý". Nhưng khủng hoảng tâm lý không xảy ra, tôi không thể khóc trong những ngày tháng tiếp theo. Chúng tôi đăng ký cho con vào trường mẫu giáo khi cháu được bảy tuổi.

Thật dễ bật khóc khi tôi để con mình ở lại trong căn phòng toàn những đứa trẻ năm tuổi đầy tự tin, háo hức, nhanh nhẹn. Kristi đã chơi một mình ở nhà rất nhiều giờ, nhưng vào bữa đó, khi cháu là đứa khác biệt hẳn giữa hai mươi đứa trẻ khác, có lẽ đó là lúc cháu cảm thấy cô đơn nhất. Mặc dù vậy, những điều tốt đẹp hơn cũng dần dần tới với Kristi và những bạn cùng lớp của cháu. Khi khoe về mình, những đứa bạn của Kristi cũng cố gắng khen thêm: "Hôm nay Kristi đã đọc tất cả các chữ chính xác". Không đứa trẻ nào nói thêm rằng những chữ mà Kristi phải đọc dễ hơn nhiều so với các bạn khác.

Trong năm thứ hai ở trường, cháu gặp một trường hợp rất khó khăn. Một cuộc thi lớn cho học sinh về năng khiếu âm nhạc và thể thao. Kristi lại rất kém về âm nhạc và khả năng vận động. Vợ chồng chúng tôi cũng rất sợ khi nghĩ đến ngày đó.

Hôm đó, Kristi tinh giả vờ bệnh. Tôi cũng muốn liều để cho cháu ở nhà. Tại sao phải để cho Kristi thua trong một phòng thể thao ngập những phụ huynh, học sinh và thầy cô giáo? Cách giải quyết đơn giản nhất là để cháu ở nhà. Chắc chắn rằng vắng mặt trong một chương trình như vậy cũng không có vấn đề gì xảy ra. Nhưng lương tâm tôi không cho phép tôi đầu hàng dễ dàng như vậy. Và cuối cùng thì tôi phải đẩy Kristi - lúc đó đã tái nhợt và rất miễn cưỡng - lên xe học sinh và chính tôi lại giả vờ bệnh.

Nhưng một khi tôi đã ép con gái mình tới trường, thì tôi cũng phải ép mình tới tham gia chương trình. Đường như thời gian kéo dài vô tận khi chưa tới nhóm của Kristi trình diễn. Cuối cùng thì cũng tới lượt, khi đó tôi biết Kristi rất lo sợ. Lớp của cháu được chia thành từng nhóm. Với những động tác ịch, chậm và lóng ngóng, chắc chắn cháu sẽ làm đội kém điểm.

Cuộc thi đấu lại diễn ra rất suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên, cho đến khi cuộc thi chạy trong bao tải. Mỗi đứa trẻ phải nhảy vào trong bao từ tư thế đứng, ôm bao nhảy đến đích, quay vòng lại nơi xuất phát và nhảy ra khỏi bao.

Tôi thấy Kristi đứng gần cuối hàng và trông có vẻ hoảng loạn.

Nhưng khi gần tới lượt Kristi, có một thay đổi trong đội của cháu. Cậu con trai cao nhất trong đội đứng ra sau Kristi và đặt hai tay lên eo của cháu. Hai đứa con trai khác đứng lệch ra phía trước của cháu. Khi đứa trẻ trước Kristi nhảy ra khỏi bao, hai đứa con trai đằng trước giữ bao trong khi đứa con trai đằng sau nhắc Kristi lên và đặt cháu chính xác vào trong bao. Đứa con gái đứng đằng trước Kristi giữ tay cháu và giúp cháu giữ thăng bằng. Cuối cùng cháu cũng bắt đầu nhảy, mỉm cười và tự hào.

Giữa tiếng hoan hô cổ vũ của các giáo viên, học sinh và phụ huynh, tôi đã cảm ơn trời vì những con người tốt bụng kia có mặt trong cuộc đời đã giúp cho đứa con gái khuyết tật của tôi có thể cảm thấy mình như là một con người thật sự.

Và tôi đã bật khóc.

*Mẹ lạnh lắm
phải không?*

Vào một đêm Giáng sinh, một thiếu phụ mang thai lần bước đến nhà một người bạn nhờ giúp đỡ. Con đường ngắn dẫn đến nhà người bạn có một nương sâu với cây cầu bắc ngang. Người thiếu phụ trẻ bỗng trượt chân chúi về phía trước, con đầu để quần lên trong chị, chị hiểu rằng mình không thể đi xa hơn được nữa. Chị bỏ người phía bên dưới cầu.

Đơn độc dưới chân cầu, chị đã sinh ra một bé trai. Không có gì ngoài những chiếc áo bông dày đang mặc, chị cởi áo và quần quanh mình đứa con bé xiu, vòng từng vòng giống như một cái kén. Thế rồi tìm thấy được một miếng bao tải, chị trùm vào người và kiệt sức bên cạnh con.

Sáng hôm sau, một người phụ nữ lái xe đến gần cây cầu, chiếc xe bỗng chết máy. Bước ra khỏi xe và tiến đến cầu, bà nghe một tiếng khóc yếu ớt bên dưới. Bà chui xuống cầu để tìm. Nơi đó bà thấy một đứa bé nhỏ xiu, đói lả nhưng vẫn còn ấm, còn người mẹ đã chết cứng.

Bà đem đứa bé về và nuôi dưỡng. Khi lớn lên, cậu bé thường hay đòi mẹ nuôi kể lại câu chuyện đã tìm thấy mình. Vào một ngày lễ Giáng sinh, đó là sinh nhật lần thứ 12, cậu bé nhờ mẹ nuôi đưa đến mộ người mẹ tội nghiệp. Khi đến nơi, cậu bé

bảo mẹ nuôi đợi ở xa trong lúc cậu cầu nguyện. Cậu bé đứng cạnh ngôi mộ, cúi đầu và khóc. Thế rồi cậu bắt đầu cởi quần áo, bà mẹ nuôi đứng nhìn sững sờ khi cậu bé lần lượt cởi bỏ tất cả và đặt lên mộ mẹ mình.

“Chắc là cậu sẽ không cởi bỏ tất cả - bà mẹ nuôi nghĩ - cậu sẽ lạnh cóng!” song cậu bé đã tháo bỏ tất cả và đứng run rẩy. Bà mẹ nuôi đi đến bên cạnh và bảo cậu bé mặc đồ trở lại. Bà nghe cậu bé gọi người mẹ mà cậu chưa bao giờ biết: “Mẹ đã lạnh hơn con lúc này phải không mẹ?” Và cậu bé òa khóc.

*Vũ trụ không có nhiều kì quan,
nhưng kì quan tuyệt phẩm nhất
là trái tim người mẹ.*

Bernard Shaw

Mẹ kè

Kể từ ngày chúng tôi êm thấm ly dị nhau cách đây vài năm, Eric và tôi vẫn duy trì một dây liên lạc thoải mái, thân hữu. Chúng tôi đã thỏa thuận những điều lệ chăm sóc con cùng lịch thăm con đều đặn và duy trì giữa hai gia đình, và Charley, con trai chúng tôi đã được hưởng một sự thăng bằng. Cháu tỏ vẻ hạnh phúc và thích ứng với cuộc sống có hai mái ấm.

Vì vậy lần đầu tiên tôi gặp vợ sắp cưới của Eric, - Bonny - người phụ nữ sẽ trở thành mẹ kế của Charley, thì tôi đã khá hồi hộp. Chắc chắn Bonny sẽ ảnh hưởng đến đời sống con trai tôi. Và điều tôi không hài lòng vào lúc ấy là ảnh hưởng mà cô ấy sẽ tác động vào quan hệ mẹ con giữa tôi và Charley.

Lần đầu tiên tôi sững người trước sự đối lập về hình thức giữa hai chúng tôi. Quần áo cô ấy thật "thời thượng" để tỏ vẻ một phụ nữ đang làm việc thành công, trong khi của tôi là "thoải mái". Cô ấy thật quyến rũ, bình thản và tự tin, trong khi tôi thì đầu bù tóc rối và lúng túng, nói năng chẳng đâu đuôi ra sao cả. Tôi không thoải mái và đầy nghi ngờ, sẵn soi từng cử chỉ điệu nghệ để dò xét tâm tính của cô ấy, đánh giá cô ấy như một người thân tương lai của con tôi. Ý tưởng chủ yếu của tôi là: "Cô ấy sẽ làm gì với cậu con trai yêu quý của tôi?"

Trước lần gặp ấy, tôi đã từng có nhiều suy nghĩ khác nhau về hình ảnh người vợ tương lai của chồng "cũ" tôi. Tỳ như một mụ phù thủy, một mụ đàn bà độc ác nói năng thiếu suy nghĩ khiến con trai tôi phải hét lên chạy và cháu sẽ chạy đến bên tôi, người có thể cho cháu một sự nhẫn nại và khôn ngoan vô tận mà chỉ có người mẹ ruột mới làm được.

Một viễn tượng khác cũng không kém đáng sợ. Đó là hình ảnh một phụ nữ thích hợp, một thứ cầu bắc qua dòng nước đang bị khuấy động, người mà cháu sẽ tìm được an ủi mỗi khi bị mẹ ruột la rầy, người mẹ ruột không hề hiểu cháu. Hay còn tệ hơn nữa khi cô ấy là một người thật vui tính như: "Mẹ ơi, con không về nhà tối nay đâu, di dẫn con đi xem trận đấu tranh chức vô địch của đội "Trâu điên" (Bulls).

Đáng tiếc là, viễn tượng cuối cùng lại là thực tại hiện hữu. Một con người thật sẽ trở thành mẹ kế của con tôi, và tất cả những gì mà tôi có thể làm chỉ là theo dõi và chờ đợi.

Với thời gian trôi qua, tôi trở nên bớt dè chừng và tự nhiên hơn với Bonny. Cô ấy cũng bớt vẻ lạnh lùng với tôi. Chúng tôi cùng tìm ra cách thoải mái, điều hòa những giờ giấc đến thăm và ra về của Charley, những họp phụ huynh ở trường, những lần xem Charley đấu bóng.

Mẹ-Quê tặng
cô. Thương đi

Thế rồi một tối nọ chồng mới của tôi và tôi mời Eric và Bonny đến nhà uống nước sau buổi họp phụ huynh ở trường của Charley. Cháu tỏ ra rất vui sướng vì thường cháu rất thích mọi người quây quần bên nhau. Suốt buổi tối ấy, mọi căng thẳng, mọi đối xử bề ngoài đều tan biến. Bonny và tôi đều hạ bức tường ngăn cách xuống một chút và nói chuyện thành thật với nhau hơn. Thay vì hình tượng “cũ”, “kế” thì chúng tôi đã trở thành “bạn”.

Ít tháng sau cả bốn người lớn chúng tôi ngồi lại bàn về việc học của Charley. Thay vì lại mang ra như thường lệ là: số liệu, đề cương, danh sách, tài liệu - như thể cô ấy đang thuyết trình trước buổi họp, thì lần này Bonny đã cởi mở thú nhận điểm yếu của mình. Cô ấy nói về những lo lắng và tuyệt vọng của cô khi đương đầu với thời kỳ dậy thì của Charley. Liệu cô có quá đòi hỏi hoặc quá dễ dãi với Charley không? Liệu cô có quá thúc ép hay quá nuông chiều cháu không?

Tim tôi đã cùng hòa điệu với tim cô. Những gì cô suy nghĩ và ưu tư cũng là những gì khiến tôi trăn trở trong đêm. Cô đang suy nghĩ, cảm xúc và xử sự y như một bà mẹ - mà cô ấy cũng đang là mẹ đấy chứ, mẹ của Charley, con trai tôi.

Vậy là bà mẹ thứ hai của Charley không phải là ác quỷ làm hại con trai tôi, cũng chẳng là một bà mẹ đỡ đầu sẽ lấy cắp nó khỏi tôi. Cô là người phụ nữ yêu thương con trai bé nhỏ của tôi. Cô không ngừng lo lắng ưu tư về cháu, chiến đấu bảo vệ cháu khỏi bị tổn thương.

Tôi đã thôi sợ hãi về bên ngoài của Bonny để trở nên biết ơn sự hiện diện của cô trong đời sống của Charley và cả của tôi. Tôi đón mừng viễn cảnh tương lai hoạch định, ý tưởng của cô - và ngay cả những bản danh sách cô đưa ra nữa. Tôi đã sai lầm khi muốn giữ rịt con bên mình như một món đồ chơi. Tôi đã từng không muốn chia sẻ. Tôi đã hiểu ra tôi có thể là người đầu tiên yêu con tôi, nhưng đó không có nghĩa tôi cũng là người cuối cùng. Bây giờ đã có thêm một người trên cõi đời này để chăm sóc trông chừng cháu. Và vì điều ấy, tôi vui về chia sẻ tên gọi "Mẹ".

Ước mơ của Mẹ

Tôi là giáo viên dạy nhạc bậc tiểu học. Suốt 30 năm trong nghề, ngoài giờ lên lớp ở trường tôi thường nhận dạy piano tại gia cho các em theo yêu cầu của phụ huynh. Thú thực, không phải lúc nào công việc này cũng hứng thú, nhất là khi bạn gặp những “thần đồng” sinh ra từ cao vọng của cha mẹ chúng. Một năm nọ, có cậu bé tên Bobby tự tới nhà tôi xin học. Lúc đó, Bobby đã 11 tuổi. Tôi toan từ chối vì tuổi đó mới bắt đầu học đàn piano là đã muộn. Nhưng Bobby cứ năn nỉ... Sau cùng, tôi xiêu lòng khi nghe cậu bé nói rằng ước mơ cả đời của mẹ cậu là con trai của mình trở thành một nghệ sĩ dương cầm. Thế rồi Bobby trở thành học trò của tôi.

Tuy nhiên, ngay từ buổi học đầu tiên tôi hiểu rằng mình đã vác một gánh nặng vào thân. Bobby rất chăm chỉ nhưng xem ra không có nhiều triển vọng trên con đường âm nhạc. Thu cảm nhạc và tiết tấu của Bobby quá kém. Thế nhưng, sự chán nản của tôi được xoa dịu phần nào khi thấy cậu bé nhẫn nại thực hiện mọi lời chỉ dẫn của tôi. Thỉnh thoảng, tôi không kiềm nổi bức bối, buông lời cáu gắt, thậm chí cầm thước khê vào tay Bobby. Cậu bé chỉ ngước đôi mắt tròn xoe nhìn tôi và rồi tiếp tục cầm cùi trên phím đàn. Mỗi khi Bobby ra về, tôi thấy mình mệt nhừ.

Tháng ngày trôi qua, trái
vời dự đoán của tôi, Bobby
vẫn chăm chỉ dự các buổi học.

Mỗi khi bị tôi mắng, cậu bé lại lẩm
bẩm: "Một ngày kia mẹ sẽ được nghe mình đàn".
Bằng kinh nghiệm, tôi biết chắc Bobby không thể
trở thành một nhạc công. Tôi thậm chí trách móc mẹ
Bobby. Ép đứa con không có năng khiếu nhạc này
học đàn mà làm gì?

Buổi trình diễn cuối khóa, lần lượt các học trò
của tôi đã lên sân khấu, nhưng không thấy dáng
Bobby đâu. Tôi đang khấp khởi mừng vì bớt đi
một tiết mục kém thì Bobby thần thờ đi vào, mắt
đỏ hoe sung húp, tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch.
Tôi không thể hiểu nổi tại sao có người mẹ lại để
con mình ăn mặc đầu tóc như thế khi bước lên
sân khấu. Nhưng không kịp nữa rồi, đành cứ mặc
Bobby, miễn chuyện này qua cho nhanh.

Nhưng kì lạ thay! Hợp âm đầu tiên vang lên
đã hút hồn tôi. Bobby chơi một bản nhạc buồn do
cậu tự chọn mà tôi cũng chưa từng tập cho cậu. Nó
đòi hỏi kỹ thuật cao hơn những gì Bobby đã học.
Dẫu vẫn là tiếng đàn của trẻ con, nhưng nó như có
hồn, lúc ai oán, khi ào ạt. Khi hợp âm cuối cùng
lắng xuống, toàn thể hội trường đứng bật dậy vỗ
tay vang dội. Bobby lập cập đứng dậy tiến lại gần
micro: "Mẹ thích bản nhạc này không?", cậu bé

hói. Ai nấy ngơ ngác nhìn quanh cố tìm xem ai là mẹ của Bobby. Sơ cậu bé làm điều thất thố, từ trong cánh gà tôi vội chạy ra kéo tay Bobby. Một người đàn ông – sau này tôi biết đó là nhân viên bảo trợ xã hội có nhiệm vụ tháp tùng cậu bé – len đến bên tôi nói khẽ: “Mẹ Bobby bị điếc. Cả đời bà chỉ mong được nghe tiếng đàn của con. Bà vừa qua đời sáng nay vì bệnh ung thư và không kịp đến xem con trai biểu diễn”.

*Chuyện kể của
bà Mẹ thể thao*

Đó là vào một ngày thứ bảy lạnh run của tiết tháng năm. Lý ra tôi đã có thể ở nhà quét mạng nhện góc phòng sinh hoạt hoặc cuộn mình trên ghế dài đọc cuốn truyện trinh thám hay. Thay vào đó tôi lại ngồi trên băng ghế dài bằng kim loại lạnh ngắt trong sân bóng chày ở Kirkland, bang Washington. Gió lạnh buốt len qua áo ấm dày của tôi. Tôi thổi phù phù vào lòng bàn tay, ước gì tôi đã đem theo găng tay.

- Bà Bodner phải không?

Thì ra người gọi tôi là huấn luyện viên của Matthew, con trai tôi. Cháu ngưỡng mộ ông ta đến mức bỏ uống nước ngọt để gây ấn tượng với thầy bằng vóc dáng thon chắc của mình.

- Hôm nay tôi sẽ cho cháu bắt đầu trận đấu. Con trai bà đã tập luyện rất tốt năm nay và tôi nghĩ cháu đáng được hưởng cơ hội khởi động trận đấu.

Tôi đáp lời ông huấn luyện viên:

- Cảm ơn ông.

Tôi cảm thấy tự hào về con trai tôi. Cháu đã đóng góp hết sức mình cùng các bạn đồng đội và huấn luyện viên. Tôi biết con tôi đã ao ước vai trò này đến chừng nào. Tôi thật mừng là cố gắng của cháu đã được tưởng thưởng.

Thình lình tôi cảm thấy hồi hộp thay cho Matthew khi mà đội của cháu chạy vào sân trong bộ đồng phục sọc trắng. Tôi dõi mắt tìm số áo con trai tôi trên sân. Chẳng thấy đâu cả. Thay vì là cháu thì là Eddie, - cậu bé chơi kém nhất trong đội đang giữ bên cánh phải - một vị trí thường lệ của con tôi. Tôi nhìn kỹ lại lần nữa, không tin vào đôi mắt mình. Sao có thể thế nhỉ?

Tôi muốn chạy xuống hỏi huấn luyện viên rằng đã có chuyện gì xảy ra nhưng tôi biết Matthew sẽ không thích chuyện ấy. Tôi đã đọc được quy luật dành cho các bà mẹ; không được nói chuyện với huấn luyện viên trừ khi chính ông ấy nói trước.

Con trai tôi, tay nắm chặt dây xích chắn ngăn sân chơi với khán đài đang hét lên cổ vũ đồng đội trong sân. Tôi cố nhìn về mặt cháu nhưng tôi biết cháu, như phần lớn phái nam, đã học cách che giấu cảm xúc của mình. Tim tôi như vỡ ra vì cháu đã tập luyện thật nhiều mà kết quả là nhận quá nhiều thất vọng. Tôi không hiểu cái gì thúc đẩy dám con trai tự đưa mình vào cảnh ngộ này.

- Cố lên con trai, cố lên Eddie.

Ông bố của cánh phải la lên cổ vũ, hãnh diện vì Eddie là người khởi xướng trận đấu. Tôi đã từng

thấy cũng chính ông ta ra khỏi khán đài, ngán ngẩm khi Eddie, con ông, để rơi mất trái banh hay đánh banh không đúng cách. Nhưng trong lúc này thì ông ta đang hãnh diện về con trai mình, nó đang khởi động trận đấu trong khi con trai tôi thì ngồi trên hàng ghế dự bị.

Đến lần giao banh thứ tư thì ngón tay tôi đã tê cứng vì lạnh và chân tôi cũng thế, nhưng tôi bắt cần. Matthew đã được đưa vào sân. Cháu đứng lên, chọn một cái mũ che đầu người đánh banh, cầm lấy một găng bắt bóng và uôm người theo tám chấn ngục. Tôi nắm chặt ghế ngồi. Cháu thủ đánh vài cú. Cậu bé giao banh nom cao lớn như một thanh niên. Tôi tự hỏi không biết có ai đã kiểm tra khai sanh xem cậu ấy có đúng tuổi không.

Đánh banh lần thứ nhất "Banh tốt!", tôi hét lên. "Mất tốt! Mất tốt". Đánh banh lần thứ hai. Tôi thẳm cầu nguyện. Tôi chéo hai ngón tay cầu may mắn. Cậu bé giao banh bắt đầu giao. Tôi nén thở. Đánh banh lần thứ ba. Đầu con tôi cúi xuống, và cháu bước chầm chậm về chỗ ngồi dự bị. Tôi ước gì mình có cách gì giúp con. Nhưng tôi cũng hiểu là hết cách rồi.

Trong suốt tám năm tôi ngồi ở đây, tôi đã uống hàng lít cà-phê, đã ngón hàng tấn hot-dog chay và bắp rang muối. Tôi đã chịu nắng và mua gió, nóng và lạnh.

Một số người có thể hỏi tại sao một người tinh thần sáng suốt lại chấp nhận làm như vậy. Đó không phải vì tôi muốn đạt giấc mơ làm một vận động viên thể thao tài năng qua các con mình. Tôi cũng không làm điều đó để có cảm giác mạnh. À mà vâng, tôi cũng có cảm giác mạnh đó chứ. Đó là những khi các con tôi thắng: sút vào gôn trong trận bóng đá; ôm banh chạy đến đích trong trận bóng chày; nhảy từ sau để bó banh vào rổ trong trận bóng rổ. Tôi đã từng thấy các con thực hiện những bước nhảy không tưởng để thắng trong trận đá banh kiểu Mỹ. Nhưng quan trọng nhất là tôi đã chứng kiến những lần tim con tôi tan nát.

Tôi đã từng cùng với các con chờ những cú điện thoại báo tin con đã được tuyển vào đội thi đấu. Vậy mà chờ mãi cũng không thấy gọi. Tôi đã chứng kiến cảnh huấn luyện viên la mắng các con tôi. Tôi đã dời mắt nhìn các con ngồi trên ghế dự bị từ trận này sang trận khác. Tôi đã ngồi chờ trong bệnh viện cho các xương gãy được xếp lại ngay ngắn hay các mắt cá sưng vù được chụp X-quang tìm vết nứt hay gãy. Tôi đã ngồi đấy năm này sang năm khác, quan sát tất cả mọi điều và tự hỏi tại sao tôi lại cứ ngồi trên ghế khán đài xem con mình như vậy.

Trận đấu kết thúc. Tôi duỗi chân ra, giậm bàn chân lạnh cóng cho máu lưu thông.

Huấn luyện viên tập trung đối bóng. Tất cả hét lên khẩu hiệu tập hợp rồi chia tay đi về hướng phụ huynh. Tôi nhận thấy cha của Eddie cười toe toét và vỗ vỗ vào lưng con. Matthew đi mua bánh hamburger. Trong lúc chờ cháu thì huấn luyện viên của cháu đến bên tôi. Tôi không thể nhìn ông ấy. Ông ta bảo:

- Bà Bodmer. Tôi cần báo bà biết bà có một chàng trai tuyệt vời.

Tôi chờ ông ta giải thích xem vậy thì tại sao ông ta lại nở lòng làm tim con tôi tan nát. Ông ta nói tiếp:

- Khi tôi báo với cháu có thể mở đầu trận đấu thì cháu đã cảm ơn tôi và từ chối. Cháu xin với tôi hãy để cho Eddie bắt đầu trận đấu, bởi vì điều ấy có ý nghĩa với Eddie nhiều hơn với cháu.

Tôi quay sang nhìn Matthew, con trai tôi đang nhét bánh vào miệng. Khi ấy tôi nhận ra rằng tại sao tôi lại ngồi trên ghế khán đài như vậy. Bởi vì còn nơi nào khác bãi đấu để mắt theo dõi con trai mình trưởng thành làm một người đàn ông đúng nghĩa.

*Khi con trẻ
rời nhà lên đại học*

Tôi cứ nghĩ là tôi đang đưa cháu đi mẫu giáo, thế rồi tôi đang làm gì trong kỳ túc xá đại học này? Đây có phải là cái chần tôi đã làm cho cháu để cháu dùng khi ngủ trưa không? Vậy tại sao tôi lại để nó lên cái giường xa lạ này? Chúng tôi đang làm gì ở đây thế này? Cháu đang thật phấn khích, và tôi - tôi đang cố làm như tảng đá đang không hề lên ngực tôi. Mười tám năm hai mẹ con sống chung với nhau đã trôi đi đâu rồi?

Không có gì để làm nữa. Giường đã sửa soạn xong, các va-ly đã được mở ra và đồ dùng cất vào tủ, thậm chí cháu còn đang dán các poster và tranh ảnh lên tường trong phòng nữa. Như vậy có nghĩa là tôi phải về thôi, phải không? Tôi hôn tạm biệt cháu, gương mím cười rồi chúc cháu được vui - nhưng đừng vui đến mức quên học. Rồi tôi bước ra khỏi cửa để bước vào mùa thu vàng lá, mở khóa cửa xe, lên vào ngồi sau tay lái và òa khóc.

Đường về nhà thật dài và cô đơn. Tôi bước vào nhà, sao căn nhà tĩnh lặng đến thế, như thể mọi người đã mãi mãi ra đi. Phòng cháu thật trống vắng, trần trụi và trời ơi, sao trống vắng đến thế! Tôi không thể tin nổi; hầu như cả thảm trải phòng, giường của cháu được sắp xếp thật gọn sạch, không có đến một nếp trời nào do vương chiếc vớ

dưới tấm trải giường. Rèm cửa được kéo thẳng nơi cửa sổ và tủ áo hầu như trống lóc. Nhưng... cái gì thế này? Té ra rác vẫn còn đầy dưới gầm giường.

Ồ kia, thì ra tất cả những cái tách và cái gương pha lê của tôi đã biến mất để chui vào đây nằm trên chiếc tủ phấn, bao quanh bởi những món quà từ những bạn trai đã bị cháu bỏ rơi. Và kia là cái áo cháu ưa thích nhất bỏ nằm trong góc. Cháu đã quên nó. Liệu cháu có quên lời khuyên dạy của tôi cũng dễ dàng như quên áo không?

Tôi nghe tiếng xe buýt trường học đang chạy ngoài đường. Trong một thoáng, tim tôi đã nhói mạnh, vì tôi vẫn tưởng cháu còn ở nhà. Và rồi tôi thở dài đau khổ khi nhớ lại. Xe buýt không bao giờ còn dừng lại nơi đây nữa. Ông tài xế chạy vòng qua góc đường, và biến mất, còn tôi thì vẫn dán mắt vào con đường trống vắng. Không còn một bé gái nữ sinh nào nữa, không còn bạn bè cháu đến mừng sinh nhật hay đến chơi đùa, không còn đồ đạc để lộn xộn, không còn phòng tắm bừa bộn. Chỉ có sự gọn gàng, sạch sẽ, thanh lặng và buồn chán.

Sáng nay tôi còn là một người mẹ, với 18 năm tuổi nghề. Rồi thì, bỗng không như chớp mắt, tôi đã bị thất nghiệp. Bây giờ tôi làm gì đây? Tôi sẽ nuôi nấng ai đây? Đúng, tôi đã muốn cháu được

tự lập, và tôi cũng biết là tôi phải quên sự trống vắng bằng cách làm việc, nhưng tại sao không ai bảo trước cho tôi biết là khi giờ chia tay đến thì một phần con tim tôi đã rơi rụng đến thế?

Phải chăng chỉ mới ngày hôm qua cháu còn nằm nép vào lòng tôi, những lọn tóc trẻ thơ sáng bóng trong ánh nắng? Thế rồi cháu đã ngoặt khúc quanh và những tai nạn lớn nhất của cháu là đầu gối trầy da và rụng răng.

Bây giờ cháu đang chạy xuống một con đường hoàn toàn mới, và những thảm họa được phóng đại lớn hơn một cách đáng sợ - tỳ như những lần tim tan nát và những giấc mộng. Và tôi không còn khả năng chữa lành những vết thương với nụ hôn, băng cá nhân và bánh kẹp chocolat không còn tác dụng nữa. Tôi rất mong muốn bảo vệ cháu khỏi phải rơi lệ và tổn thương, nhưng tôi không đủ khả năng. Cháu phải tự học điều ấy, phải khóc những giọt lệ của chính cháu và phải tự giải quyết những lần con tim tan nát.

Tôi nghĩ là tôi đã sẵn sàng cho việc này, đã chuẩn bị lên kế hoạch tất cả. Tôi đã bắt đầu một sự nghiệp mới, đã lên kế hoạch mới và đã xếp đầy lịch làm việc. Tôi không hề ngồi đấy và để mình dễ dãi chìm vào hội chứng tổ ấm trống vắng. Không phải tôi đâu, tôi đâu đến nỗi tẻ vậy. Tại sao ư? Bởi vì tôi thuộc tuýp phụ nữ "Mới": sáng láng, làm

việc năng động, tự tin. Vậy tại sao tôi lại cứ nắm chặt con búp bê cũ tên Ann rách rưới mà khóc thế nhỉ.

Thế rồi tôi nhớ lại. Một mùa thu khác, ở một nơi khác. Khi ấy tôi là một cô gái trẻ xa nhà đi học đại học, đứng nơi ngưỡng cửa những giấc mộng thành đạt của mình, vẻ căng thẳng và lấp lánh niềm phấn khởi của những ngày mới. Khi ấy chính cha tôi đang đứng vẫy tay chào tạm biệt, cả người cha như sụm xuống vì đau khổ. Ôi cha tôi! Và bây giờ, cuối cùng tôi đã hiểu ra.

Một giai đoạn của đời sống đã qua đi, một đứa con mà bạn đã từng nuôi nấng nay không còn cần đến bạn nữa, một điểm trống vắng trong tim bạn và trong tháng ngày.

Tôi hi vọng tôi sẽ hồi phục và sẽ theo đuổi những giấc mộng mới, hưởng thụ khoảng thời gian tự do, không phải đi thu dọn những vật dụng vứt bừa bãi và yêu thích những nhà tắm gọn ghẽ.

Nhưng ngay vào lúc này, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của chiều thu vàng này, tôi nghĩ tôi cứ ngồi đây, trong căn phòng trống vắng của con gái bé nhỏ của tôi, tay nắm chặt một con búp bê cũ đã từng được thương yêu, khóc hết nước mắt và hồi tưởng lại những tháng ngày xa xưa. Khi có một cô bé sống trong phòng này.

Con giống chúng tôi

Ba tháng trước khi đưa con đầu lòng của tôi được sinh ra, tôi bắt đầu tập trung những đồ dùng dành cho trẻ em. Tôi đã có sẵn một số quần áo hồi bé của tôi mà mẹ còn giữ lại, một số của ba tôi do bà nội tôi giữ lại, và một số nữa do mẹ và bà tôi đã đan dự trữ mấy năm trời trước khi sự kiện hạnh phúc này xảy ra.

Có một ít áo đầm, một cái đầm dài hồi xưa cha tôi mua, đẹp nhất và móng manh nhất, hai áo choàng có mũ đội, những đôi ủng nhỏ và mũ bé ti xiu đến nỗi chúng tôi chỉ thử được trên nắm tay của chồng tôi.

Tôi thì không mấy khéo tay nhưng tôi vẫn thấy cần tự làm những cái gối, cái mền, cái váy để ủ ấm cho con ngủ. Tôi có mấy tấm hình chụp lúc mặc áo đầm dài dành cho trẻ sơ sinh màu trắng, và dường như đó là phương cách đúng đắn bắt đầu một đời sống mới. Vì vậy tôi đã may một cái, thêu broder màu trắng, có nơ bằng sa-tanh, có viền sa-tanh luôn, đây là thứ mà lần đầu tiên tôi mới bắt tay vào làm - và may thay nó rất đẹp.

Rồi tôi ra ngoài mua sắm: tã lót, bình sữa, cái rờng rọc cho em bé chơi, yếm, chăn, xe đẩy, ghế cho em bé ngồi trong xe hơi, những đồ chơi mà bác sĩ cho phép trẻ có thể dùng cắn nhưng không gây

hại. Phải cần nhiều thứ để giúp cho một đứa trẻ vào thời hiện đại này sống theo phương cách mà chúng tôi đã quen sống.

Những vật dụng mới, mềm, được bày ra trong căn phòng nhỏ quét vôi màu vàng nhạt - nơi mà chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành phòng trẻ và bây giờ thì đã thơm mùi bột phấn trẻ em. Tôi chơi với những món đồ ấy trong khi chúng tôi chờ đợi.

Chúng tôi đã phải chờ đợi quá lâu. Cháu đã chào đời đúng ngày theo truyền thống mổ bắt con của đại đế César. Mặt cháu đỏ lung sau 21 giờ đồng hồ khó khăn cố gắng bước vào cuộc sống. Tuy nhiên đầu cháu vẫn còn đáng đẹp không bị bóp méo trong cuộc vật lộn, đầu trui lúi không một sợi tóc. Năng 4kg, dài 50cm, sinh hồi 12 giờ 53 phút chiều, ngày 05 tháng giêng năm 1980.

Tại sao những chi tiết đó của một đứa trẻ sơ sinh lại được nhớ cẩn thận như vậy? Bởi vì mỗi điều của trẻ đều cuốn hút và quan trọng.

Khi cháu được đặt vào vòng tay của tôi, tôi nhìn xuống mặt cháu, cháu mở mắt nhìn vào mắt tôi và cháu mỉm cười. Tôi biết, người ta bảo trẻ sơ sinh không biết cười. Nghe những lời ấy tôi trả lời: "Xạo!". Với nụ cười của cháu tôi trả lời: "Chào!".

Nghĩ lại những tháng qua, chồng tôi và tôi đã tìm vô số tên đặt cho con, và qua sự so sánh, bàn

luận, loại bỏ, cuối cùng chúng tôi quyết định chọn tên Katherine nếu là con gái và Benjamin nếu là con trai. Và dù trai hay gái cũng sẽ có tên của cha tôi làm tên đệm lót, Lindsey. Và dĩ nhiên họ cháu là Farris.

Khi tôi gọi điện báo cho cha mẹ tôi biết sự chào đời cũng như tên gọi của cháu, cha tôi đã bảo tôi nhắc lại. Đó là một trong những niềm vui sớm xảy ra của tôi khi bắt đầu làm mẹ. Không vui sướng sao được khi cha tôi, một con người có học thức uyên bác đã phải ghen lời và đòi nhắc lại vì quá vui mừng và bất ngờ hãnh diện vì tên mình được đặt cho cháu.

Khi tới giờ đưa cháu về nhà, chúng tôi đã mặc cho cháu cái áo dài tuyệt đẹp và móng manicure của cha tôi và đội cho cháu cái mũ đẹp đẽ xinh xinh, đôi giày đan tỉ mỉ phóng chừng nên rộng thành thang.

Những người bạn đầu tiên được chúng tôi báo tin đều hỏi: "Nom cháu giống ai?" Và tôi bật thốt: "Nom cháu giống hai đứa mình". Khoảnh khắc trước đây tôi không hề nghĩ đến việc họ sẽ hỏi cháu nom giống ai. Nhưng 10 tháng sau khi sinh thì có một người khác cũng nghĩ là nom cháu giống hai chúng tôi: đó là ông thẩm phán quyết định cho chúng tôi được nhận cháu làm con nuôi.

*Linh tinh của
người Mẹ*

Tôi đã ở vào những ngày cuối thai kỳ của lần mang thai con sơ và bị cấm cung trên giường. Sau một lần dọa sẩy thai, chúng tôi không dám sờ sến. Nằm trên giường tôi chẳng có gì để làm ngoài việc nói chuyện với đứa con còn nằm trong bụng và thích thú với những cử động của con. Mỗi buổi sáng đúng chín giờ cháu chào tôi, cựa quậy loanh quanh, nháy nhót tại chỗ, tìm một chỗ thoải mái để nghỉ ngơi một lát rồi sau đó lại cử động tiếp.

Hai tuần trước khi Angelica được sinh ra đúng ngày, tôi chợt thức giấc và thấy thật im ắng. Một trong những quyển "Cấm nang lúc mang thai" đã nói rằng điều ấy có thể xảy ra, vì vậy tôi cố tự trấn an. Nhưng khi chương trình TV Phil Donahue bắt đầu rồi kết thúc, rồi chương trình TV của Oprah bắt đầu lúc 10 giờ sáng và vẫn không có động tĩnh gì thì tôi đã thật sự lo lắng. Vì vậy tôi gọi cho bác sĩ mà tôi vẫn khám định kỳ. Ông bảo tôi: "Đừng lo, những chuyện như vậy luôn xảy ra. Nếu như sau 12 giờ cháu vẫn không động đậy thì ta mới bắt đầu lo". Đúng y như sách nói.

Và thế là đúng lúc "linh tính bà mẹ" bật ra. Tôi bắt cần các chuyên gia nói sao - tôi biết là có điều gì đó không ổn. Tôi gọi trở lại cho bác sĩ và bảo ông ta tôi sẽ đến ngay bệnh viện để khám tim thai. Tôi

bất cần nếu ai đó cho là tôi lo lắng quá đáng. Tôi đi theo linh tính.

Chồng tôi bỏ sở làm và gặp tôi ở bệnh viện, rồi cô điều dưỡng gắn máy siêu âm xem tim thai cho tôi. Tim đứa con bé nhỏ trong bụng mẹ của tôi vẫn đập đều đặn nhưng yếu ớt. Nhưng đến 11:30 sáng thì hình ảnh siêu âm cho thấy chỉ còn duy nhất có tim cháu là hoạt động.

Theo chỉ định của bác sĩ: mổ bắt con khẩn cấp; tôi được đưa vội đến phòng mổ trong tình trạng choáng. Con tôi liệu có bị chết không? Cô điều dưỡng tại phòng mổ đẩy vội tôi qua phòng hành chánh và báo: "Chúng tôi đã sẵn sàng chờ bà!". Quang cảnh y như đèn bật màu xanh dương ở phòng cấp cứu. Đến lúc chồng tôi kịp mang đồ sang thì tôi đã nằm trên bàn mổ, tay truyền nước biển, sẵn sàng chuẩn bị được mổ.

Tôi bóp chặt tay chồng tôi trong suốt cuộc mổ để tiếp sức cho mạng sống quý giá - mạng sống của Angelica. Cháu ra đời, người tim tái. Bác sĩ vỗ mông cháu một lần, hai lần, tiếp tục vỗ. Cầu trời, xin cháu hãy khóc. Và rồi cháu bật tiếng khóc. Đó là âm thanh tuyệt vời nhất mà tôi được nghe. Qua dòng lệ, chúng tôi hôn con gái và chào mừng cháu bước vào cuộc sống. Cháu đã bị nhau quấn cổ và nếu như tôi không gọi cho bác sĩ, không đòi khám ngay thì chúng tôi đã mất cháu rồi.

Cái gì đã khiến tôi gọi cho bác sĩ? Đó là linh tính người mẹ, giác quan thứ sáu đã khiến bản năng mẫu tử bật phát trước khi tôi chính thức trở thành mẹ, và khiến tôi hành động để cứu mạng con tôi.

Còn con gái chúng tôi, Angelica, bây giờ ra sao rồi? Bây giờ cháu đã được 10 tuổi. Bạn chắc đã đoán được câu chuyện kể trước giờ ngủ mà cháu ưa thích là:

- Mẹ, hãy kể lần nữa về lúc con được sinh ra.

Me!

Tôi trở thành mẹ không theo phương cách kinh điển. Tôi có thể chọn cách có thai nhưng thay vì vậy chồng tôi và tôi lại chọn cách xin con nuôi - xin những đứa trẻ đặc biệt cần một mái ấm và một gia đình.

Chúng tôi biết là chúng tôi sắp phải đối diện với những cái nuông mảy và những câu hỏi có thể khá thô lỗ tọc mạch, nhưng chúng tôi vẫn nghĩ đó là con đường đúng đắn cho chúng tôi. Ngày nào đó tôi có thể sinh con, và tôi biết là kinh nghiệm ấy sẽ tuyệt vời và tiến hành theo phương cách riêng của nó. Cũng như tối nay, lần đầu tiên tôi trở thành một người mẹ.

Chúng tôi đã xin hai anh em - Jesse lên 5, và Mario lên 4. Chỉ cần nhìn một lần vào bức ảnh chụp hai đứa bé trai khi chúng tôi tìm thấy, vừa thiếu kỹ vừa ốm yếu bệnh tật, là đủ để gạt bỏ mọi ngần ngại mà chúng tôi có thể có trước đó. Chúng tôi đã bằng lòng chấp nhận các cháu trước khi chúng tôi gặp. Nhưng liệu các cháu có chấp nhận chúng tôi không?

Thay vì cùng chia sẻ buổi tắm hay cho con ăn lần đầu tiên thì tôi lại thấy mình đang ngồi khoanh chân trên nền một căn nhà xa lạ, cố gắng nhưng không thành công xếp hai mảnh nhựa của bộ Lego

để tạo hình một tàu ngầm với một trong hai con trai mới nhận của tôi.

Tôi không tài nào rời mắt khỏi khuôn mặt các con trai tôi. Tay Mario lướt thật nhanh trên con thuyền tốc độ mà cháu đang xây dựng, mặc dù thỉnh thoảng cháu dừng lại nhìn tôi và yên tâm là tôi vẫn còn đấy. Cháu thật đẹp trai - đôi hàng mi dài phủ trên đôi má, đôi mắt nai to tròn nhìn chăm chú vào công trình đang xây trên tay. Tôi không thể tin là cháu đã bốn tuổi; cháu nom quá nhỏ bé, bằng đứa bé lên hai, và tôi co rúm người lại khi nghĩ đến những bức ảnh chụp lúc trước mà tôi đã từng được xem qua. Bây giờ nom cháu có vẻ bạo dạn, đôi chân tròn trịa lon ton chạy tới chạy lui mang những món đồ chơi mà cháu muốn đưa chúng tôi xem. Nom cháu thật vui vẻ và thật tin cậy.

Nhưng Jesse thì khác, cháu có vẻ già hơn tuổi lên 5. Dù rằng cháu sẽ lên 6 chỉ trong ít tháng nữa nhưng cháu cư xử hành động như một cậu bé lên 8, thậm chí lên 9 - rất nghiêm trang và quan tâm vô cùng đến phong thái và sự thoải mái của em mình. Chúng tôi đôi mắt nhìn cháu chỉ bảo em Mario nhiều lần trong suốt buổi tối và bao bọc bảo vệ em, để đảm bảo là những người lạ - trước chúng tôi, những cha mẹ mới của cháu - sẽ không làm hại em cháu mà trong suốt quãng đời ngắn ngủi của

cháu, cháu đã cố công ra sức
bảo vệ và nuôi dạy em.

Liệu cháu sẽ có ngày nào
để chúng tôi thay cháu làm bốn phận cha mẹ, để
cháu có thể trở lại vị trí một đứa trẻ - không phải
trở lại, mà là lần đầu được làm trẻ con? Tôi hi vọng
hãy còn một khung cửa sổ nhỏ nhoi nào đó để khả
năng tin cậy một người lớn còn có thể đi vào đời
sống trẻ thơ của Jesse. Liệu tôi đã có tham lam lấy
nhiều quá sức tôi có thể kham nổi không?

Tôi nghe một giọng nói hỏi bên tôi:

- Mẹ, mẹ có thể đưa cho con mảnh kia không?

Thế rồi giọng nói đó lặp lại, lần này lớn hơn:

- Mẹ, mẹ có thể đưa giùm con mảnh kia không?

Tôi quay lại nhìn Jesse định bảo cháu là bà mẹ
đỡ đầu của cháu đã mới sang phòng bên, nhưng
tôi ngưng lại giữa chừng vì tôi thấy cháu đang
nhìn tôi.

- Mẹ ư...?

Tôi dụi dụi hỏi:

- Có phải con gọi mẹ đó không, Jesse?

Cháu nghiêm trang gật đầu và chỉ qua vai tôi.
Đôi mắt cháu đen láy nhìn tôi và bảo:

- Con cần mảnh để trên bàn.

Tôi với ra sau lưng, lấy mảnh ghép nhỏ, màu

xanh dương trên cái bàn nhỏ uống nước và đưa cho cháu. Cháu mỉm cười. Cháu nói lễ phép rồi lấp mảnh ấy vào đúng chỗ:

- Cảm ơn mẹ!

- Ô ô... mẹ... mẹ có thể ôm con một cái không?

Tôi e dè hỏi cháu như vậy. Y như tôi đang hỏi một người ba mươi tuổi trong khi tôi rất muốn cháu trở về tuổi lên năm. Đã đến lúc cháu phải hưởng cái tuổi lên 5.

Cháu ngập ngừng rồi nhìn tôi. Tôi có thể thấy cháu đang suy nghĩ rất lung. Liệu cháu có thể tin cậy tôi không?

Rồi cháu gật đầu nói:

"Vâng, được", trong khi tay đặt chiếc tàu ngầm xuống.

Tôi đưa tay ra, và cháu đến bên tôi, ngồi vào lòng tôi. Tôi ôm lấy cháu và ghi cháu thật chặt. Tôi cảm thấy cháu đưa tay bá cổ, ôm chặt tôi đáp lại.

Vào chính lúc ấy tôi hiểu ra cháu đang tặng tôi món quà quý báu là được làm mẹ. Và có thể, chỉ có thể thôi, tôi có thể tặng cháu món quà làm con.

*Làm Mẹ
chỉ trong một ngày*

Là mẹ của ba đứa trẻ xinh đẹp, tôi có rất nhiều kỷ niệm đặc biệt để chia sẻ. Nhưng một trong những khoảnh khắc làm mẹ đặc biệt nhất của tôi thực sự là với con của một người khác. Đó là một khoảnh khắc mà tôi luôn quý trọng.

Michael đến trại huấn luyện lòng tự trọng cho trẻ của chúng tôi vào mùa hè vừa qua. Cháu được gửi đến từ một mái ấm nơi cháu thường trú. Michael được 12 tuổi, và đời sống của cháu đã qua nhiều khó khăn. Sau khi mẹ cháu chết, cha cháu đã mang cháu đến Hoa Kỳ từ một xứ sở bị xâu xé bởi chiến tranh. Ông mong làm như thế cháu sẽ có một cuộc sống "tốt đẹp hơn". Đáng tiếc là ông lại để cháu sống với một bà cô, bà này không ngừng lạm dụng cháu từ thể xác đến tâm hồn, khiến cháu trở thành một bé trai cứng đầu không tin vào ai và luôn nghĩ mình hẳn rất đáng ghét nên không ai muốn yêu thương mình cả.

Cháu kết bè với một số trẻ khác, cũng đầy nỗi oán hận, cứng đầu như cháu. "Băng nhóm" này là một thách thức đối với chúng tôi nhưng chúng tôi vẫn kiên trì chấp nhận và thương yêu chúng bất kể chúng như thế nào. Chúng tôi nhận thức được cư xử bên ngoài của chúng chỉ là dấu hiệu cho thấy bên trong chúng đã bị tổn thương đến chừng nào.

Vào đêm thứ năm trong tuần lễ thử nghiệm của trại, chúng tôi tổ chức một đêm ngủ ngoài trời dưới ánh trăng. Khi nghe tin này, Michael đánh giá việc đó là “xuân ngục” và bảo sẽ không tham gia. Chúng tôi tránh né việc tranh luận với cháu và vẫn tiếp tục tổ chức.

Khi trăng đã mọc sáng ngời trên cao, chiều đã lui bước, nhóm trẻ bắt đầu sắp xếp các túi ngủ của mình trên bên cạnh hồ.

Tôi thấy Michael đang cúi đầu đi lang thang quanh nhóm. Cháu thấy tôi và nhanh chóng tiến lại gần. Tôi tránh không để cháu phải nói lời xin xỏ và bảo:

- Nào Micheal, mang túi ngủ lại đây, chọn chỗ nào tốt ngủ chung với các bạn đi cháu.

Cháu thảm thì nói:

- Cháu không có túi ngủ.

Tôi trả lời:

- Vậy hả! Không sao, để cô lấy chăn thay thế túi ngủ cho cháu.

Tôi nghĩ như vậy là đã giải quyết xong vấn đề giùm cháu. Nhưng cháu lại kéo tôi ra xa các bạn và bảo:

- Cô Anne, cháu cần phải nói với cô chuyện này.

Tôi thấy nét mặt cậu bé cũng đầu này như chảy ra vì xấu hổ và lúng túng. Cháu nói thật nhỏ với tôi:

- Cô biết không, cháu có vấn đề... Cô hiểu không? Cháu... cháu... cháu bị tiểu đêm và tối nào cháu cũng tiểu ướt chăn nệm.

Tôi rất mừng là Michael mãi thì thăm sát tai tôi nên không thấy tôi lộ vẻ ngạc nhiên. Tôi đã không hề nghĩ ra đó là lý do khiến cháu từ chối tham gia cuộc dã ngoại đêm. Tôi thậm chí cảm ơn cháu đã tin tưởng kể cho tôi nghe "vấn đề" của mình và tôi báo cháu rằng tôi đã hiểu tại sao cháu bực bội vì buổi dã ngoại. Chúng tôi thỏa thuận với nhau là cháu có thể ngủ một mình trong phòng cháu, sau khi đã kín đáo rời nhóm mình.

Tôi cùng đi với cháu trên con đường dài về phòng cháu. Tôi hỏi cháu có sợ khi phải ngủ một mình không. Cháu trấn an rằng đó không phải là vấn đề, cháu đã từng biết nhiều thứ đáng sợ hơn việc ngủ một mình. Chúng tôi trải chăn lên giường và cháu đã kể cho tôi nghe quãng đời ngắn ngủi 12 năm của cháu đã khó khăn đến chừng nào và cháu mong tương lai sẽ sáng sủa hơn.

Tôi bảo, tôi thấy cháu rất cố nghị lực, cháu thừa đủ sức mạnh cần thiết để khiến cuộc sống của mình tốt đẹp. Lần đầu tiên trong suốt tuần lễ huấn luyện, cháu để lộ ra cháu cũng chỉ là một đứa trẻ dịu dàng và dễ bị tổn thương.

Cháu chui vào chăn. Tôi hỏi cháu có cho phép tôi bọc cháu không. Cháu hỏi tôi về tờ mờ:

- Bọc là sao hở cô?

Mắt nhòa lệ, tôi kéo chăn lên, nhét mép chăn dưới cằm cháu và hôn lên trán cậu bé:

- Bọc là thế đó! Ngủ ngon nhé Michael! Cô nghĩ cháu thật tuyệt!

Michael vui vẻ trả lời:

- Chúc cô ngủ ngon. Và... cảm ơn cô đã đối xử như một bà mẹ với cháu tối nay.

Tôi ôm cháu:

- Cảm ơn Michael!

Tôi quay đi, tay mang mấy cái chăn dơ vừa thay ra của Michael. Nước mắt không ngừng tuôn trên má, tôi cảm ơn Trời đã để cho tình thương yêu có thể nảy nở giữa một người mẹ và đứa con trai, dù cho họ không cùng huyết thống, và dù chỉ một ngày.

Nghề đẹp nhất, quan trọng nhất trong tất cả mọi nghề, là làm mẹ. Đó là nghề đòi hỏi nhiều tri thức nhất trong lĩnh vực khoa học nhân bản.

Elizabeth Cady Stanton

*Vậy chữ nụ hôn
của Mẹ đâu?*

Ngày xưa có một cô bé tên là Cindy. Cha Cindy phải làm việc sáu ngày trong tuần và thường trở về nhà với vẻ mặt mệt lử. Mẹ em cũng tất bật, nào dọn dẹp nhà cửa, nấu nướng, và trăm công ngàn việc linh tinh của người nội trợ. Gia đình em là một gia đình tốt, có nếp sống giản dị. Tuy nhiên có một cái gì đó thiếu thiếu mà Cindy không nghĩ ra được đó là cái gì.

Ngày nọ, khi cô bé lên chín tuổi, lần đầu tiên em được phép sang ngủ đêm ở nhà bạn. Vào lúc đi ngủ, mẹ cô bạn Debbie đến đắp chăn cho cả hai rồi thơm vào má hai cô bé, chúc các bé ngủ ngon. Mẹ Debbie bảo:

- Mẹ yêu con.

Debbie cũng đáp lại:

- Con cũng yêu mẹ.

Cindy ngạc nhiên đến nỗi mất ngủ. Ở nhà chưa ai hôn em khi chúc ngủ ngon cả. Đúng ra em chưa bao giờ được cha mẹ ôm hôn. Chưa ai trong gia đình nói là yêu quý em. Suốt đêm em nằm suy nghĩ mãi: phải như vậy mới thích chứ.

Khi em về đến nhà, ba mẹ tỏ vẻ vui mừng gặp lại em. Mẹ hỏi:

- Ở nhà Debbie có vui không con?

Ba cũng bảo:

- Nhà vắng vẻ khủng khiếp khi không có con.

Cindy không trả lời. Em chạy vội lên phòng mình. Em ghét cả ba lẫn mẹ. Tại sao ba mẹ chưa hề ôm hôn em? Tại sao ba mẹ không nói là yêu thương em. Hay ba mẹ thật sự không yêu quý em?

Em ước mình có thể bỏ nhà mà đi. Em ước mình được sang nhà Debbie ở. Có lẽ đã xảy ra sự lầm lẫn nào đó và ba mẹ không phải là ba mẹ ruột của em. Có lẽ mẹ bạn Debbie mới là mẹ ruột của em.

Tối đó, trước khi đi ngủ, em đến bên ba mẹ và chào:

- Chúc ba mẹ ngủ ngon.

Ba em ngẩng đầu ra khỏi tờ báo:

- Chúc con ngủ ngon.

Mẹ cũng bỏ đồ khâu xuống, mỉm cười:

- Chúc con ngủ ngon, Cindy.

Chỉ thế thôi ư? Cindy không chịu nổi nữa. Em hỏi ba mẹ:

- Tại sao ba mẹ chưa hề hôn con?

Mẹ em có vẻ bối rối, bà ngập ngừng:

- Ờ... mẹ nghĩ có lẽ vì... vì chưa ai hôn mẹ khi mẹ còn nhỏ. Mẹ quên như vậy rồi.

Cindy khóc mãi cho đến khi ngủ thiếp đi. Em

Mẹ-Quê-tỉnh
của Thương-đó

tức tối trong nhiều ngày.
Cuối cùng em quyết định
bỏ nhà. Em sẽ sang ở nhà
Debbie. Em sẽ không bao giờ quay
trở lại gặp ba mẹ vì họ không thương yêu em.

Thế là Cindy sắp xếp túi xách của mình và bỏ ra
khỏi nhà không hề nói tiếng nào với ba mẹ. Nhưng
khi tới nhà Debbie thì Cindy lại thấy chùn bước.
Em nghĩ là chẳng có ai tin em. Chẳng có ai chịu
cho em ở với cha mẹ của Debbie. Thế là em bỏ cuộc
và quay đi.

Mọi thứ đều trở nên mù mịt, vô vọng, và kinh
khủng. Em sẽ không bao giờ có được một mái ấm
như Debbie. Em sẽ mãi mãi sống với những người
cha mẹ tệ hại nhất, vô tình nhất trên thế giới.

Thay vì đi về nhà, Cindy bỏ ra ngồi trên ghế
công viên. Em ngồi ở đó thật lâu, suy nghĩ mãi cho
đến khi trời ngả tối. Bất chợt em nghĩ ra được một
cách. Em sẽ khiến cho kế hoạch của mình thành
công.

Khi em bước vào nhà, ba em đang gọi điện
thoại. Thấy em ông bỏ máy xuống ngay lập tức.
Mẹ em thì đang ngồi với vẻ mặt đầy lo lắng. Ngay
khi Cindy bước vào nhà, mẹ em la lên:

- Con đã đi đâu vậy? Con làm ba mẹ lo quá
chùng.

Thay vì trả lời mẹ, Cindy bước đến bên bà, hôn ngay lên má bà, và nói:

- Mẹ, con yêu mẹ.

Bà sững sờ đến nỗi không nói tiếng nào nữa. Cindy lại đến bên ba, ôm lấy ông và bảo:

- Chúc ba ngủ ngon. Con yêu ba.

Và rồi em đi ngủ, để lại ba mẹ đứng ngẩn ngơ trong bếp.

Sáng hôm sau, xuống nhà ăn sáng, Cindy lại hôn mẹ, và hôn ba. Khi xe buýt trường học đến đón, em kiễng chân lên hôn mẹ:

- Chào mẹ. Con yêu mẹ.

Và thế là mỗi ngày Cindy đều làm như vậy. Ngày này qua ngày nọ, tuần này sang tuần kia, tháng này sang tháng nọ. Có khi ba mẹ cương lại, ngượng ngùng không quen. Có khi ba mẹ cười. Nhưng hai người chưa hề hôn trả. Cindy vẫn không nản. Em đã quyết tâm thực hiện kế hoạch của mình. Và em cứ thế kiên nhẫn tiếp tục. Rồi một tối nọ em quên không hôn mẹ trước khi đi ngủ. Lát sau mẹ mở cửa phòng em và hỏi, giá bố làm mặt giận:

- Vậy chớ nụ hôn của mẹ đâu rồi?

Cindy ngồi lên hôn mẹ, em nói:

- Ôi con quên mất. Con yêu mẹ.

Mẹ-Quê tặng
cái Thương đó

Em lại nằm xuống
trở lại:

- Chúc mẹ ngủ ngon.

Em nói xong nhắm mắt lại ngủ. Nhưng mẹ vẫn
chưa bỏ đi. Cuối cùng mẹ bảo:

- Mẹ cũng yêu con.

Rồi mẹ cúi xuống và hôn ngay lên má Cindy.
Mẹ giả bộ giận dỗi bảo em:

- Con không được quên hôn mẹ nữa đâu nghe.

Cindy cười thưa:

- Con sẽ không quên nữa đâu.

Và em đã không quên.

Nhiều năm sau, Cindy bây giờ đã lập gia đình
và có con, và cô đã hôn con nhiều đến mức "má
cháu đó au lên".

Và mỗi khi cô về thăm nhà, câu đầu tiên của
mẹ vẫn là:

- Vậy chớ nụ hôn của mẹ đâu?

Và đến khi cô chào mẹ về thì mẹ bảo:

- Mẹ yêu con. Con biết mà, phải không?

Và Cindy sẽ thưa:

- Dạ, mẹ! Con luôn biết là mẹ yêu con.

*Ai cũng cần
một tổ ấm*

Mẹ tôi luôn mềm lòng với những ai bà cho là kém may mắn hơn bà. Mẹ sẽ dẫn một chú chó hoang đến giao trạm kiểm dịch để sau đó lại rước chú khuyển ấy về nhà kèm thêm hai chú khác từ trạm kiểm dịch. Bà sẽ né không họp mặt với các bà hàng xóm trong vùng để dành thì giờ cho bác thợ quét vôi nhà. Bà sẽ đi quyên góp để giúp đỡ một kẻ không nhà hoặc cần một bữa ăn.

Sự thật là mẹ luôn rộng mở trái tim của mình và của nhà chúng tôi cho bất cứ cái gì biết thở được. Mẹ chính là nhân vật Dolly Madison của những kẻ bị chèn ép ngược đãi. Và vào lúc tôi lên mười ba thì chúng tôi đã có cả thầy tám con vật nuôi, năm con đỡ đầu và nhiều trẻ em cùng người lớn không chính thức sống chung nhà. Chị tôi, anh tôi, và tôi đến mức phải tự gọi mình là “Ba người nguyên gốc”.

Tôi phải công nhận là có lúc chị tôi và tôi thấy mình khá lạc lõng trong ngôi nhà của chính mình.

Chúng tôi gọi những vật và người hưởng lòng rộng rãi của mẹ là những “gió chứa”. Và dù những năm sau tôi bắt đầu biết ngưỡng mộ và thậm chí bắt chước mẹ đem lòng thương cảm mẹ từng dạy phải dành cho những kẻ kém may mắn hơn mình, nhưng cũng có một lần tất cả chúng tôi

đều đồng ý mẹ đã để lòng tốt của mình đi quá xa. Đó chính là ngày mẹ cho phép một chú vịt theo mẹ về tận nhà.

Theo như mẹ kể thì mẹ đang dẫn mấy chú khuyển đi tản bộ trong khu rừng gần nhà vào buổi trưa, một chàng vịt bụi trắng phau với cái mỏ có dính cái mào đỏ bụi xù xuất hiện “đón đường” họ. Mẹ phân trần là bà chỉ đơn giản tò lòng quan tâm đến một chàng vịt lên cạn lạc mất ao của mình. Nhưng tất cả chúng tôi đều hiểu là chỉ cần thời gian trên đường về nhà là đủ dài để chàng vịt kịp si mê mẹ, và cả nhà chúng tôi sẽ bị xáo tung lên vì chàng.

Chàng vịt mà chúng tôi đặt tên là Harry (tên nhân vật nam trong phim “Khi Harry gặp Sally) - si mê mẹ đến mức đôi lúc gây phiền hà. Cứ hễ thấy mẹ là chàng bay đến, ngồi vào lòng bà, se se thủ thủ cạp cạp hay ngậm ngậm tóc bà. Y như một chú khuyển trung thành chờ chủ. Suốt ngày chàng đứng bên đợi, đôi mắt trông theo mẹ đi đi lại lại làm việc.

Điều đó không có nghĩa là chàng không vào nhà. Đối với chàng, cứ cửa mở là lời mời vào nhà. Thế là cứ có dịp là chàng lại xông vào nhà, lác lác bận rộn đi tới đi lui, trêu chọc chó, mèo, và người cho đến khi tìm ra mẹ mới thôi.

Bỏ qua tình quây này chúng tôi vẫn có thể chấp nhận chàng si mê mẹ nếu như không có một điểm đáng tiếc là: chàng vịt si mê mẹ nhưng lại ghét tất cả chúng tôi.

Sống trong một gia đình mà phần lớn các thành viên là những kẻ lạc loài được nuôi nhận nên chúng tôi cố gắng hòa đồng với chàng. Nhưng chỉ vô ích thôi. Harry coi chúng tôi như là những mối đe dọa tranh cướp tình thương của mẹ. Thế là chàng rit lên, đuổi theo cạy chúng tôi mỗi khi có dịp.

Sân nhà chúng tôi trở nên mất an toàn cho khách tới chơi. Hễ có ai lại gần nhà là chàng vỗ cánh nhào đến và dọa người ta sợ mất mật. Chúng tôi bắt đầu gọi chàng là "vịt canh nhà", chàng đặc biệt rất ghét những ống quần rộng bay theo gió và chàng sẽ nhào đến cạy không thèm nhả như một chú chó pit bull vậy. Chàng còn có thể cắn nữa. Và nhiều đứa trong chúng tôi bị những vết đỏ trên cánh tay đã chứng minh điều đó.

Một trưa nọ, ba tôi bực bội Harry vì chàng ta quây phá không cho ba cất có. Hết cách, ba bèn lấy một cái cần xé đựng rác úp lên chàng và ông nhanh chóng quên mất, cho mãi tới sáng hôm sau, khi mẹ nhận ra chàng lạc đầu mất. Mẹ la lên sau khi ba thú tội:

- Albert, sao anh nỡ làm như vậy?

Mẹ chạy vội ra và nhắc chiếc cần xé ra khỏi Harry, chàng lão đảo đi, vẫn còn sống sót với chúng tôi nhưng khá kiệt sức.

Ba bảo mẹ:

- Em yêu, mình phải xử sao đó chứ con vịt này, thật là phiền nhiễu.

Mẹ phân bua:

- Nhưng nó đang sống vui vẻ ở đây mà. Nó đã tìm ra một mái ấm.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Harry lại làm một chuyện không thể nào chấp nhận được nữa. Anh rể tương lai của chúng tôi - Maurice - ở nhà chúng tôi trong suốt mùa hè để học hết thời kỳ cuối đại học. Anh kiếm thêm tiền bằng cách đi tiếp thị máy hút bụi. Ngày nọ anh về nhà sớm hơn thường lệ và thấy cửa nhà bị khóa, nhốt anh ở ngoài đường.

Sau khi đã thử mở mọi cửa mà không được anh thấy có một cửa sổ ở tầng hai mở, ngay trên lối đi vào. Là người khá lanh lợi, anh bèn lái xe đến phía dưới, leo lên nóc xe rồi phóng sang cửa.

Maurice đang bám tay vào bậu cửa sổ thì nghe tiếng vỗ cánh thật mạnh phía sau mình. Anh quay lại và thấy Harry đang bay ào tới anh với tốc độ một máy bay ném bom.

Maurice hét lên và buông tay. Thế là anh rơi

xuống nóc xe rồi lăn
xuống đường.

Sáng hôm sau, ba tôi lái xe
chở Harry đến một cái ao lớn cách nhà tôi nhiều
dặm và bỏ Harry lại đấy. Ba kể với mẹ là trong
hồ có rất nhiều vịt và nó sẽ vui vẻ ở đó. Mẹ miễn
cưỡng đồng ý sau khi đi xem xét ao vịt. Mẹ bảo là
nom Harry có vẻ vui mặc dù chàng ta đứng đơn
độc một mình ở tận bên kia bờ ao.

Trong khoảng một tháng, mọi việc trong nhà
trở lại bình thường. Ngày nọ, mẹ quyết định đi
thăm xem Harry sống ra sao.

Khi xe đến bên ao, chúng tôi thấy có rất nhiều
vịt nhưng chẳng thấy Harry đâu cả. Mẹ nhảy vội
ra khỏi xe với câu hỏi: "Nó ở đâu thế nhỉ?"

Một cô em gái của tôi chợt thấy Harry ở tuốt xa
bên kia bờ ao, chỗ đất bùn phía cao trên đồi, nom
chàng ta bần thiêu, nhếch nhác thê thảm. Em đưa
tay chỉ và la lên:

- Nó kia!

Mẹ tôi ghen ngào, bà đưa tay ra và la lên:

- Ôi, Harry, lại đây nào!

Harry mệt mỏi ngẩng đầu lên. Nhìn thấy mẹ,
chàng ta thốt lên tiếng cạp cạp và bắt đầu khập
khểnh chạy lại. Mẹ khóc:

- Ôi, tội nghiệp!

Mẹ và Harry chạy ào đến ôm nhau như thể là hai mẹ con bị lạc mất nhau lâu ngày mới gặp lại. Họ hôn nhau, họ ôm nhau, và ri rầm to nhỏ với nhau.

Sau đó mẹ xem xét khắp người Harry. Mẹ hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy. Nom mà ồm quá!

Em gái tôi, từ nãy giờ đứng lặng yên cùng với chúng tôi, khôn lanh gật gật đầu nhận xét:

- Ngay cả đến vịt cũng ghét nó. Chúng đã đá nó ra khỏi ao.

Mẹ bèn tuyên bố:

- Vậy thì Harry sẽ về nhà với mình. Ai cũng có quyền có một mái ấm thân thương.

Chẳng ai nói nhiều khi ở trên xe, ngay cả Harry, có lẽ chàng đang hối lỗi.

Chúng tôi cố gắng hòa đồng và trong ít ngày sau, Harry cũng cư xử rất tốt. Nhưng đến cuối tuần chàng ta lại chúng nào tạt nẩy. Ngay đến mẹ cũng thấy là phải làm điều gì đó.

Chỉ trong mấy ngày là một người anh của tôi vội vàng về nhà thông báo. Anh vừa mới thấy một cái ao có vịt giống y chang Harry - bụ xụ, trắng phau, và cái mào đỏ chót to đùng xấu xí nằm vắt qua nó.

Chúng tôi không thể tin được. Từ bao lâu nay chúng tôi cứ tưởng chàng ta rất độc đáo. Liệu

chàng có thể sống chung với đồng loại không?

Dù không mấy tin tưởng, chúng tôi lại chắt Harry lên xe (chàng ta ngồi trong lòng mẹ) và chở chàng ta đến ao đó. Mẹ nhẹ nhàng mang chàng đến chỗ có những con vịt khác đang nhám nháp cỏ và bơi quanh quẩn. Mẹ thả chàng ta xuống nước. Ngay lập tức chàng ta bắt đầu cạp cạp, huyên thuyên và kết bạn.

Để Harry ở lại, chúng tôi ra về. Trên xe chúng tôi luôn miệng bàn sao những chú vịt kia để chấp nhận Harry đến thế. Có phải vì Harry giống chúng không? Có thể. Nhưng điều đó vẫn không thể lý giải được lòng thương mến Harry dành cho mẹ.

Chúng tôi đoán là Harry đã từng sống với đàn vịt này nhưng vì lý do nào đó đã bị tách ra. Rồi mẹ ngẫu nhiên gặp chàng ta đi tha thẩn trong rừng, lạc lõng và đơn độc. Chẳng trách tại sao chú si mê mẹ. Mẹ đã cứu sống chú.

Lần thăm kế tiếp Harry đã có bạn gái mới. Cô bạn lần này dày lông, và có bộ mặt đầy máu đỏ ủng. Harry tỏ ra lơ là với mẹ nhưng tôi nghĩ mẹ cũng chẳng hề buồn. Trên thế giới này còn biết bao nhiêu người khác đáng để mẹ cứu giúp. Lại nữa, như mẹ từng bảo, ai cũng xứng đáng có một mái ấm thân thương thì nay mọi người có thể thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng Harry đã tìm ra tổ ấm.

Trái tim mật ngọt

Tôi đang học năm thứ hai ngành điều dưỡng ở bệnh viện nhi thì gặp Jimmy. Jimmy có đôi mắt tím như nền trời lúc trăng tròn, những lọn tóc vàng cháy rực phủ xuống đôi má hồng y như các thiên thần vẽ trong tranh. Nhưng Jimmy lại có tiếng rên của một trẻ mồ côi, đơn độc và sợ hãi.

Jimmy phải nằm cách ly vì bị viêm phổi và sởi. Phần lớn thời gian bé phải thở lồng oxy. Khi nào bé không ngủ thì bé luôn khóc đòi được ra khỏi lồng. Nhưng bé luôn ngừng khóc khi thấy tôi vì bé biết sẽ được tôi vỗ về, ru với những bài ca. Phần lớn trong mười lăm tháng tuổi của Jimmy thì viện cô nhi đã là nhà của bé. Tôi biết là viện cô nhi rất có tâm huyết chăm sóc tốt cho trẻ cô nhi nhưng không một tổ chức cơ quan nào có thể thay thế lòng thương yêu của một người mẹ. Trong khi hát ru Jimmy tôi không ngừng tưởng tượng:

- Jimmy, cô hứa với con ngay khi cô học xong cô sẽ tìm cách trở thành mẹ của con. Con sẽ là thiên thần bé nhỏ của cô.

Theo luật, muốn nuôi con nuôi phải có chồng nên tôi đã nghĩ đến việc kết hôn với một người mà cũng sẽ yêu Jimmy như tôi vậy.

Cửa phòng bỗng mở và tiếng bà điều dưỡng trưởng rit lên:

- Cô White! Cô đã xong việc chưa? Đã vô hồ sơ hết chưa?

- Dạ xong rồi, thưa bà Stickleby.

- Vậy gần tới giờ ra trực rồi đó. Cô hãy bỏ bé đó xuống. Hãy đi thăm các bệnh nhân khác rồi ra giúp cô Nelson. Hôm nay cô ấy có thêm bệnh nhân đó.

Cửa phòng đóng lại trước khi tôi kịp đáp trả. Suzie Nelson không có thêm bệnh nhân. Chính tôi mới là người có thêm. Suzie được giao chăm sóc Jimmy nhưng tôi đã nhận thay bởi vì tôi muốn được ở thêm với Jimmy bù cho ba ngày sắp tới tôi được nghỉ phép.

Thế là tôi nán lại, mát xa đôi chân khẳng khiu của bé, chơi ú à với bé khiến bé khúc khích cười lẫn với tiếng thở khò khè. Bé đã đáp ứng khá hơn, chịu chơi đùa hơn và tay nắm chặt hơn. Tình trạng bé đang tốt dần lên.

Cửa phòng lại có tiếng gõ. Lại bà Stickleby nhắc nhở.

Tôi vội đưa Jimmy con gấu bông của bé và vuốt lưng bé lần cuối. Khi mí mắt bé bắt đầu khép lại trên đôi mắt tím hoa pensée thì tôi úp lồng oxy lên, hôn gió tạm biệt bé.

Ở phòng trực, bà Stickleby trùng mắt khi thấy tôi ký vào hồ sơ theo dõi sức khỏe Jimmy.

Mẹ-Quê-ti-ny
còn Thương-đó

Trong ba ngày nghỉ, tôi luôn nghĩ đến Jimmy. Tôi mua những đồ chơi mới thay thế những đồ chơi cũ của Jimmy do các học sinh tặng, những đồ chơi cũ ấy sẽ bị đốt bỏ khi Jimmy xuất viện để về lại viện cô nhi nhằm tránh lây nhiễm cho các trẻ khác ở viện cô nhi.

Hết phép, tôi vội đi làm lại, trên đường tới phòng làm việc tôi ngó qua cửa sổ phòng Jimmy nhưng... nơi đây hoàn toàn dọn sạch, trống trơn.

Tôi hỏi người bạn trực đêm:

- Jimmy được chuyển sang phòng nào vậy?

Câu trả lời thật bình thản:

- Chị chưa biết sao, bé mất tối thứ bảy vừa rồi.

Tôi ngồi sụp xuống. Người bạn đồng nghiệp cố an ủi:

- Mọi người làm hết cách rồi, Joy ạ.

Nước mắt tôi cứ trào ra. Bỗng có tiếng bà Stickleby:

- Cô White! Cô mau lau nước mắt đi. Bệnh nhân đang chờ được chăm sóc đấy!

Như nước vỡ bờ, bao cảm xúc tôi dành cho Jimmy trào ra với người đàn bà lạnh lùng vô cảm này:

- Sao bà có thể vô tình đến vậy. Chẳng những

mạng sống bé nhỏ của Jimmy đã bị cắt mà trong những giây phút cuối bé đã không có tấm lòng người mẹ bên cạnh. Bà lúc nào cũng chỉ “làm việc đi, coi mọi việc như bình thường”. Không, tôi không coi mọi việc như bình thường được. Tôi có trái tim. Tôi quan tâm đến Jimmy.

Nhưng bà Stickleby đã đến bên tôi nhẹ nhàng bảo tôi với giọng dịu dàng khác hẳn mọi ngày:

- Em phải hiểu trong ngành điều dưỡng của chúng ta, chúng ta gặp rất nhiều Jimmy. Các bé sẽ làm vỡ trái tim mật ngọt của chúng ta nếu chúng ta không giữ vững. Chúng ta không chỉ lo cho một Jimmy mà rất nhiều Jimmy nên chúng ta phải cố chống lại sự mềm yếu cho một cá nhân mà phải chăm sóc đều cho mọi bệnh nhân. Tinh cảm dành riêng cho một bé có thể phá hủy chúng ta và như vậy làm hỏng khả năng trở thành một điều dưỡng giỏi, khiến chúng ta không còn chăm sóc các bé khác được. Em sẽ cảm thấy an ủi khi biết là Jimmy đã ra đi không đơn độc mà êm ả trong vòng tay của tôi.

Trong khoảnh khắc hai trái tim mật ngọt, một già, một trẻ, đã ngồi với nhau.

Sau đó chúng tôi lại lấy nét mặt vui vẻ của người điều dưỡng để tiếp tục yêu thương và chăm sóc những trẻ nhỏ khác.

*Sự âu yếm của mẹ, một cuộc dạo chơi thú vị,
những giờ phút say sưa nghe kể chuyện vui tươi,
những điều ấy tác động đến cả một đời người.*

M. Barries

Bánh nướng của Mẹ

Mặc cô giáo Pace hết lời khuyên nhủ, tôi vẫn đứng bên cửa sổ nhìn chăm chăm xuống bãi xe trước cửa. Bữa liên hoan của lớp đã bắt đầu từ nửa tiếng trước và đang diễn ra hết sức vui vẻ. Nhìn lũ bạn say sưa ngốn các loại bánh kẹo để trên bàn, mặt tôi nóng bừng, nước mắt tủi then trào xuống má. Chẳng là nhân ngày lớp tôi mở tiệc liên hoan, mỗi đứa chúng tôi xung phong nhờ mẹ đứng ra làm một món. Theo ý cô Pace, sau bữa liên hoan này bọn con gái chúng tôi sẽ học theo các bà mẹ và tự làm lấy những món như thế trong giờ nữ công.

Trong khu cư xá của chúng tôi, mẹ tôi vốn nổi tiếng với món bánh nướng nhân trái cây trên mặt rắc hạnh nhân. Vào các dịp lễ, vô số bà trong xóm năn nỉ mẹ tôi làm giùm ít chiếc hoặc chỉ dẫn họ tự làm. Tôi đã nói chuyện với bà và bà hứa sẽ làm rồi mang tới lớp cho chúng tôi một giỏ bánh đúng vào giờ liên hoan - bánh nóng ăn mới ngon. Thế nhưng, trong lúc các bà mẹ khác lần lượt mang tới lớp nào mút, bánh kem, kẹo, trái cây ướp, kem do họ tự làm thì mẹ tôi vẫn biệt tăm. Lúc đầu cô Pace còn trấn an tôi rằng có thể mẹ tôi trễ chuyến xe buýt. Đạo này (tức vào những năm đầu của Thế chiến thứ II, phát xít Đức đã chiếm đóng Ba Lan), chiến tranh chưa lan đến chỗ chúng tôi, nhưng hay

có những cuộc thực tập báo động phòng khi máy bay ném bom. Những đoàn người tản cư nhếch nhác lũ lượt đổ về thành phố, những trại trẻ mồ côi lần lượt được lập ra...

Tối 3 giờ chiều, bữa tiệc tan, tôi vung vằng quăng cặp sách lên vai chạy bổ ra khỏi cổng trường. Dọc đường về, tôi sắp sẵn trong đầu kế hoạch: Về đến nhà, tôi sẽ không chào mẹ, chạy thẳng lên lầu nằm úp mặt xuống giường không thèm trả lời bất cứ câu hỏi nào. Tôi ước đột nhiên mình lâm bệnh nặng, thật nặng, - một căn bệnh chết người. Tôi lăn lộn kêu rên thảm thiết và tôi... sắp chết. Còn mẹ tôi thì cuống quýt khóc lóc và hối lỗi, vì đã thất hẹn không mang bánh tới cho tôi.

Trái với sự tưởng tượng của tôi, nhà tôi trống vắng. Bếp lò vẫn còn ấm, thau chậu sành, vó táo, hạt chanh vẫn còn bừa bộn trên mặt gác gỗ. Mẹ tôi đâu? Hay là bà có làm bánh cho tôi thật nhưng bà đã gặp nạn khi đưa chúng đến trường? Tôi biết kiếm bà ở đâu bây giờ? Bên ngoài, tiếng xe tải chở những người tản cư chạy rầm rầm trên phố. Tiếng người gọi nhau í ới. Tôi định vọt đi thì nghe tiếng gõ cửa. Tôi vội chạy ra. Cửa mở, trước mặt tôi là một thằng nhóc trạc tuổi tôi. Nhìn qua biết nó là dân tản cư. Quần áo lấm lem, mặt mày hốc hác. Sau lưng thằng bé là một đám nhỏ tuổi hơn, sáu bảy đứa cả trai lẫn gái. Chúng thô lỗ nhìn tôi.

Mẹ - Quê tôi, ng
ai. Thương đi

Thằng bé lớn chia ra một cái gió đan bằng cành liễu. Chính nó! Cái gió mẹ tôi thường dùng đi chợ, mang bữa trưa cho cha tôi ở xưởng rèn, đem quà biếu bà ngoại mỗi khi có món ngon...

- Bà ấy dặn ăn xong đem gió đến đây trả. Đây có phải là căn nhà có con gà trống thối kèn trên nóc phải không? - Thằng con trai lớn nói.

- Mẹ tôi đâu? - Tôi hỏi thằng bé.

- Bà ấy là mẹ mày à? Mày sướng thật đấy. Mẹ mày làm bánh nướng trái cây ngon lắm. Cả đời giờ tao mới được ăn bánh ngon như thế. - Thằng bé say sưa đáp.

Đêm đó, tôi bừng tỉnh khi nghe tiếng ket cửa. Mẹ tôi từ chỗ trại tị nạn trở về nhà. Cha tôi không có nhà, xưởng rèn nơi ông làm việc yêu cầu thợ ở lại làm thêm giờ. Mẹ ngồi xuống bên tôi. Tôi giả vờ nằm im, mắt nhắm nghiền. Hơi ấm thân thuộc của mẹ ghé sát má tôi. Mẹ khẽ hôn lên má tôi và thì thầm:

- Tha lỗi cho mẹ nhé!

Tôi giả vờ trở mình quay mặt vào trong tường để giấu những giọt nước mắt đang chực trào ra.

*Cổ tích về sự
ra đời của bà Mẹ...*

Ngày xưa, khi Thượng đế tạo ra người mẹ đầu tiên trên thế gian, ngài làm việc miệt mài suốt sáu ngày liền quên ăn quên ngủ mà vẫn chưa xong việc. Thấy vậy, một vị thần bèn hỏi:

- Tại sao ngài lại bỏ quá nhiều thời giờ cho tạo vật này?

Trời đáp:

- Người thấy đấy. Đây là một tạo vật cực kỳ phức tạp gồm hơn hai trăm bộ phận cơ thể khác nhau và cực kỳ bền bỉ nhưng lại không phải là sắt thép bê tông hay nhựa tổng hợp. Tạo vật này có thể chỉ sống bằng nước lã và thức ăn thừa của con nhưng đủ sức ôm ấp trong vòng tay cùng một lúc nhiều đứa con. Nụ hôn của nó có thể chữa lành mọi vết thương, từ vết trầy đầu gối cho tới một trái tim tan nát. Ngoài ra tạo vật này có tới sáu đôi tay.

Vị thần ngạc nhiên:

- Sáu đôi tay? Không thể tin được!

Thượng đế đáp lại:

- Thế còn ít đấy, nó có thêm tới ba cặp mắt cũng chưa chắc đã đủ.

- Vậy thì ngài sẽ vi phạm các tiêu chuẩn về con người, do chính ngài đặt ra trước đây! - Vị thần thắc mắc.

Thượng đế gật đầu thờ dài:

- Đành vậy. Sinh vật này là cái mà ta tâm đắc nhất trong những gì ta đã tạo ra nên ta dành mọi sự ưu ái cho nó. Một cặp mắt để nhìn xuyên qua cánh cửa đóng kín để biết lũ trẻ đang làm gì. Cặp mắt thứ hai ở sau gáy để nhìn thấy mọi điều mà ai cũng nghĩ là không thể biết được. Đôi mắt thứ ba nằm trên trán để nhìn thấu ruột gan của những đứa con lắm lặc. Đôi mắt thứ ba sẽ nói cho chúng biết rằng mẹ chúng luôn hiểu và thương yêu tha thứ, cho dù bà không hề nói ra lời.

Vị thần sờ vào tạo vật mà Thượng đế đang bỏ công cho ra đời và kêu lên:

- Tại sao nó lại mềm mại thế?

Thượng đế đáp:

- Vậy là người chưa biết hết. Tạo vật này rất cứng cỏi. Người không thể tưởng tượng nổi những khổ đau mà tạo vật này sẽ phải chịu đựng và những công việc mà nó phải hoàn tất trong cuộc đời.

Vị thần dường như phát hiện ra điều gì bèn đưa tay sờ lên má người đang được Thượng đế tạo ra.

- Ô, thua ngài. Hình như ngài để sót cái gì ở đây?

- Không phải. Đó là những giọt nước mắt đấy.

Thượng đế thờ dài.

- Nước mắt để làm gì,
thưa ngài? Vị thần hỏi.

- Để bộc lộ niềm vui nỗi buồn,
sự thất vọng và hi vọng, đơn độc và cả lòng tự hào
- những thứ mà người mẹ nào cũng sẽ trải qua.

*Cho mãi mãi, cho luôn luôn
và bất luận điều gì*

Ariana, con gái tôi chuyển từ thời sơ sinh sang
lắm chăm biết đi với những lần u đầu sút trán, trầy
gối y như những trẻ khác. Nhưng lần như thế, tôi
sẽ đưa tay ra và bảo cháu:

- Lại đây với mẹ.

Cháu bò vào lòng tôi, chúng tôi nựng nhau, và
tôi sẽ bảo cháu:

- Con có phải là con gái mẹ không?

Giữa đôi giòng lệ cháu gật gật đầu. Rồi tôi lại
nói:

- Con cưng, con quý Ariana?

Cháu lại gật đầu, lần này với nụ cười mỉm. Và
tôi kết thúc với câu:

- Và mẹ, mẹ yêu con mãi mãi, luôn luôn và vô
điều kiện.

Thế là cháu cười nắc nẻ, ôm lấy tôi, rồi lại chạy
đi và sẵn sàng cho lần thử thách kế tiếp.

Bây giờ Ariana đã được bốn tuổi rưỡi. Chúng
tôi vẫn thỉnh thoảng tiếp tục: "Lại đây với mẹ" mỗi
lần đầu gối cháu trầy, lòng cháu buồn bã tủi hờn,
hoặc chào buổi sáng, chào buổi tối.

Cách đây ít tuần, tôi mắc phải "ngày tối tệ".
Hôm ấy tôi mệt mỏi, bực bội, và thở hết hơi vì chăm

sóc một bé gái bốn tuổi, hai cậu trai đang tuổi mới lớn và điều hành một dịch vụ tại nhà. Mỗi lần có ai điện thoại hoặc có ai gõ cửa thì lại có việc thêm để làm và phải làm ngay, và thời gian để hoàn thành mất cả ngày mới xong! Thế là tôi chịu hết nổi, khi chiều về tôi phải chạy vào phòng khóc một trận.

Lát sau Ariana vào phòng, đến bên tôi và bảo tôi:

- Mẹ, lại đây với con.

Cháu nằm nép bên tôi, đưa đôi bàn tay bé nhỏ áp vào đôi má đầm nước mắt của tôi và bảo:

- Mẹ có phải là mẹ của con không?

Giữa đôi dòng lệ, tôi gật đầu.

- Mẹ yêu, mẹ quý của con.

Tôi lại gật đầu và mỉm cười.

- Và con sẽ yêu mẹ đến mãi mãi, luôn luôn và vô điều kiện.

Thế là cười, là ôm nhau, và tôi lại có thể bật lên và sẵn sàng cho thử thách kế tiếp.

*Không có tình bạn nào, tình yêu nào sánh bằng
với tình cảm của người mẹ dành cho con mình.*

Henry Ward Beecher

Mục lục

<i>Tình thương yêu của Mẹ</i>	3
<i>Hãy nói với Mẹ là con yêu Mẹ lắm</i>	9
<i>Mẹ tôi</i>	13
<i>Chân Thiện Mỹ</i>	17
<i>Nghĩa vụ và sự yêu thương</i>	21
<i>Đơn giản hãy gọi người là Mẹ</i>	23
<i>Tình yêu người Mẹ</i>	26
<i>Người Mẹ</i>	28
<i>Con yêu Mẹ...</i>	31
<i>Khi Mẹ tưởng rằng con không nhìn thấy</i>	34
<i>Xa Mẹ</i>	36
<i>Thu của Thương để gửi cho phụ nữ</i>	39
<i>Trái tim người Mẹ</i>	42
<i>Món quà cuối cùng của Mẹ</i>	46
<i>Lòng tốt của Mẹ dạy con muốn tiếp tục sống</i>	50
<i>Trước khi làm Mẹ</i>	52
<i>Nơi tình yêu bất diệt</i>	54
<i>Người đàn bà giả danh</i>	57
<i>Vết sẹo trên mặt Mẹ</i>	61
<i>Hộp bút chì cho Mẹ</i>	64

<i>Người Mẹ mù của tôi</i>	67
<i>Bài học của Mẹ</i>	71
<i>Con yêu Mẹ</i>	74
<i>Nụ cười của người Mẹ</i>	77
<i>9 ân đức của Cha Mẹ</i>	82
<i>Xin thầy hãy dạy cho con tôi</i>	85
<i>Thư của Mẹ</i>	89
<i>Yêu thương thật nhiều</i>	93
<i>Và tôi đã bật khóc...</i>	97
<i>Mẹ lạnh lắm phải không?</i>	101
<i>Mẹ kể</i>	104
<i>Ước mơ của Mẹ</i>	109
<i>Chuyện kể của bà Mẹ thể thao</i>	113
<i>Khi con trẻ rời nhà lên đại học</i>	119
<i>Con giống chúng tôi</i>	124
<i>Linh tính của người Mẹ</i>	128
<i>Mẹ!</i>	132
<i>Làm Mẹ chỉ trong một ngày</i>	137
<i>Vậy chứ nụ hôn của Mẹ đâu?</i>	142
<i>Ai cũng cần một tổ ấm</i>	148
<i>Trái tim mất ngọt</i>	156
<i>Bánh nướng của Mẹ</i>	162
<i>Cổ tích về sự ra đời của bà Mẹ...</i>	166
<i>Cho mãi mãi, cho luôn luôn và bất luận điều gì</i>	170

Mẹ
quà tặng của thương đẽ

Lê Quang *suu tâm*

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Biên tập: LÂM AN - LÊ HÙNG

Bìa: THUY TRINH

Sửa bản in: LÊ HÙNG

Trình bày: NGUYỄN VĂN

NHA XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 141B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (08) 39314289 - 39314211 - 39317849 - 38445594

Fax: (08) 38437450

E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHÍNH HÀNH NHA XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Phòng 401, số 109 Giảng Võ, Phường Cát Linh,

Quận Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: (04) 37734544

Fax: (04) 35123395

E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

*Thêm một người
quả đất sẽ nặng hơn
Nhưng thiếu mẹ
thế giới đầy nước mắt.*

